

BRINJE

ŠOLSKO LETO 2010/2011

Junak ali bedak?

29. novembra 2010 smo si učenke in učenci od 6. do 9. razreda v Štihovi dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani ogledali gledališko predstavo *Martin Krpan ali od junaka do bedaka*. V vlogi Martina Krpana je nastopil Pavle Ravnohrib, v vlogi mistra Gregorja pa Boštjan Gombač. Predstavo je začel mister Gregor, ki je na prizorišču pel, plesal in z različnimi domislicami zabaval občinstvo. Mister Gregor je medijska osebnost, ki ga med snemanjem zmoti Martin Krpan, odrski delavec in ljudski junak. Gregor, ki pogradi vsako priložnost, da bi ustvaril kaj novega in zabavnega, ga prepriča, da pove svojo zgodbo o tem, kako je rešil Dunaj pred strašnim Brdavsom, ljudstvo pa naj nato pove, ali je junak ali bedak. In kako smo predstavo videli mi?

»Preden smo vstopili v Štihovo dvorano Cankarjevega doma, sem pričakovala, da predstava ne bo kaj prida. Ko pa se je začela, se je vse spremenilo. Predstava je bila zelo smešna in zabavna.«
(Petra Dolgan, 6. a)

»V gledališču je bilo lepo, ker je bilo smešno. Po koncu predstave se je naš razred rokoval z igralcem Boštjanom Gombačem.«
(Metka Janežič, 6. b)

»Predstava *Od junaka do bedaka* je bila zanimiva, duhovita, predvsem pa smešna. Všeč mi je bil Gregor. Znal se je smejati, igrati na veliko instrumentov in peti.«
(Urša Kosič, 6. b)

»Bilo je zelo dobro, zabavno, smešno. Na začetku sem mislila, da ne bo nič posebnega, nato pa je predstava postajala vedno boljša. Najbolj mi je bilo všeč, ko je Gregor pel pesem o lipi in na svojem listu prebiral, kaj vse bi potreboval, da bi premagal Brdavs. Dobri so bili tudi zvočni učinki.«
(Jana Frank 7. a)

»Najbolj mi je bilo všeč, ko se je mister Gregor norčeval iz Krpana. Bistvo predstave je bilo, da spoznamo tudi drugačnega Martina Krpana, ne samo tistega iz originala. Z uporabo slenga in drugačnim pristopom se je predstava vsekakor bolj dotaknila mladih.«
(Neža Reberc, 7. b)

»Ko sem prišla v gledališče, sem najprej pomislila, da bo predstava dolgočasna, a je bilo ravno nasprotno. Bila sem prijetno presenečena, saj sem se že na začetku nasmejala. Posebej zanimivi so bili zvočni efekti. Bolj mi je bil všeč Gregor, ker je bil bolj zabaven. Ne vem pa, kako je lahko Martin kljub vsemu ostal tako resen. Bilo je super. Morda bi bilo še boljše, če bi v predstavi nastopalo več igralcev ...«
(*Nina Renko, 8. b*)

»V Cankarjevem domu smo si ogledali gledališko predstavo Od junaka do bedaka. Bila mi je še kar všeč, čeprav je sploh nisem razumela in nisem ugotovila, kdo je v njej junak in kdo bedak. Pričakovala sem, da bo vse skupaj bolj zanimivo, a ni bilo tako.«
(*Besiana Sopa, 8. b*)

»Gledališka predstava je bila super! Bila je zelo komična, zanimiva in popolno nasprotje mojim pričakovanjem. Z veseljem bi si jo šla še enkrat ogledat. Zelo mi je bilo všeč, ko je mister Gregor kar na odru izvajal glasbo, ki je spremljala Krpanovo pripovedovanje.«
(*Tina Renko, 9. a*)

»Predstava je bila povprečna oziroma ne zelo dobra in ne zelo slaba. Očaral me je nastop igralca, ki je igral Gregorja, saj je bil izredno zabaven, neverjetno dobro je opravljal svoje delo z zvoki in glasbo. Pavle Ravnohrib, ki je igral Krpana, je bil veliko bolj resen in mislim, da je bil prvi gledalcem bolj všeč.«
(*Anže Počkaj, 9. a*)

»Predstava je bila izvirna in modernizirana. Oba igralca sta se odlično vživela v svoji vlogi. Predstava se je navezovala na aktualne dogodke in je povezala staro zgodbo o Krpanu z današnjim časom.«
(*Kaja Ujčič, 9. a*)

»Letošnja gledališka predstava je bila najboljša izmed vseh že videlih. Zanimivo je bilo opazovati, kako sta igralca uporabljala glasbila in ostale pripomočke. Najbolj mi je ostal v spominu trenutek, ko je Gregor igral na dve piščali skozi nos.«
(*Jaka Valenčič, 9. a*)

V naravo, v naravo!

Potem ko smo dobro razpoloženi zapustili Cankarjev dom, smo odšli v Kolo-sej, da bi si ogledali film režiserja in scenarista Mihe Hočevarja Gremo mi po svoje, ki je že od 4. novembra polnil dvorane po Sloveniji. V filmski pripovedi poleg velikega števila mladih in neveljavljenih igralcev nastopa vsestranski Jurij Zrnec kot starešina na taboru Rodu zvitega svizca.

»Film mi je bil zelo všeč. Čeprav nisem tabornica, sem se iz njega nekaj malega tudi naučila. Motili so me prizori zgoraj brez. Žal smo slišali tudi nekaj grdih besed.«
(Tjaša Turco, 6. a)

»Film Gremo mi po svoje je zabaven, carski, duhovit in smešen. Gledala bi ga še najmanj stokrat. Taborniki so najboljši! Po moje je to najboljši slovenski film.«
(Urša Kosič, 6. b)

»Bilo bi bolj zanimivo, če bi papigo živo pripeljali nazaj v tabor.«
(Hana Jenko, 7. a)

»Film ni bil zabaven, saj ni imel zgodbe. Motilo me je tudi to, da so vsi igralci Ljubljancani, kar je bilo razvidno zlasti iz njihove govorice Lahko bi nastopil tudi kakšen Štajerec. Prav gotovo bi ga popestril.«
(Gregor Klemenčič, 7. b)

»Zelo dobro je bilo, da smo si ogledali slovenski film. Pričakovala sem več dogajanja, vendar se nisem dolgočasila. Vse skupaj se mi zdi kot navadna taborniška dogodivščina z malo humorja. Nastopajoči so zelo dobro odigrali kljub temu, da

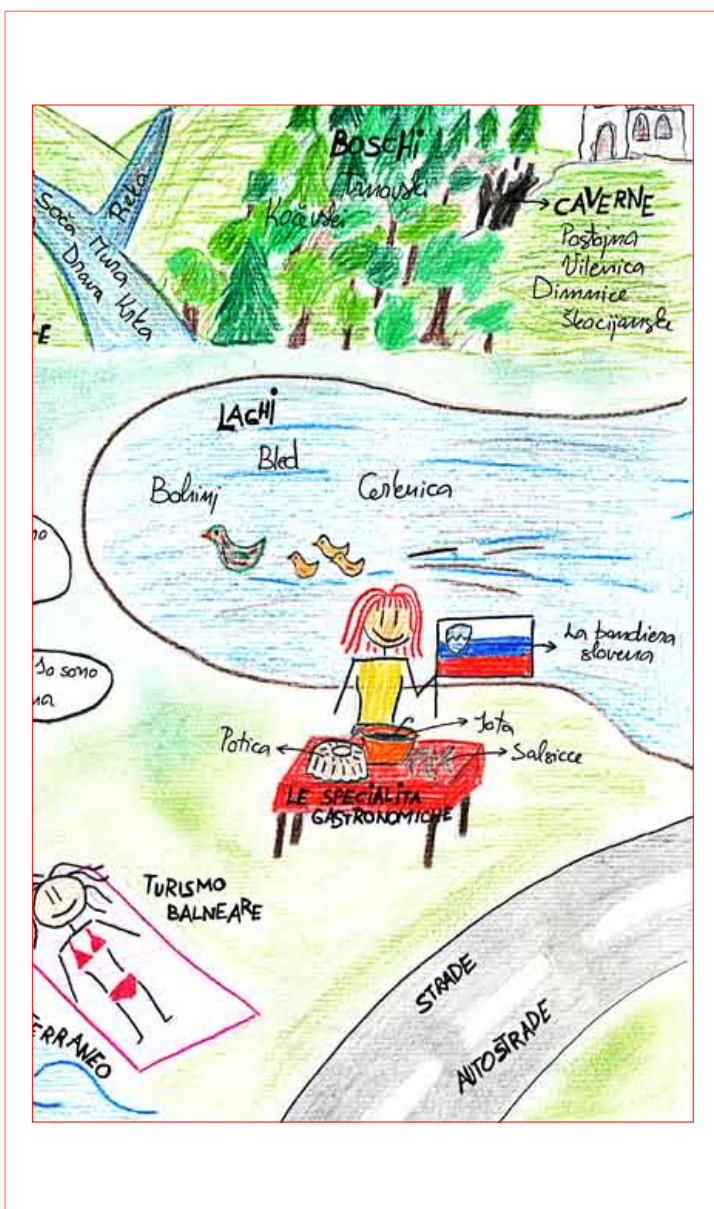
je večina mladih prvič nastopila na velikem platnu. Filmska zgodba je sodobna in zlahka bi se našla v katerem od likov. Bolj sem uživala v gledališki predstavi.«
(Lara Dujc, 8. a)

»Film je smešen in v njem uporabljajo sleng. Sanje in misli nekega tabornika pa so bile res dolgočasne, saj prizori niso bili dobri. Nasploh pa mi je bil film všeč in rad bi si ogledal še kakšnega podobnega.«
(Rok Renko, 8. b)

»Film je bil smešen, ampak vsebina ni bila čisto jasna. Igralci niso najboljše igrali in večino časa je bil dolgočasen, pa tudi za šeste razrede se mi ne zdi primeren. Če ga primerjamo z drugimi slovenskimi izdelki je še kar v redu, vendar so tuji filmi boljši.«
(Tina Renko, 9. a)

Plakati v italijanščini

Učenci devetega razreda smo v okviru pouka italijanščine kot drugega tujega jezika ustvarjali reklamne turistične plakate. Najprej smo določili vsebino in jo s pomočjo spletnih slovarjev prevedli v italijanščino, nato pa smo oblikovali še likovno podobo. Nastala je cela vrsta plakatov, ki se jih ne bi sramovala niti najboljša oglasna agencija. Presodite sami.

SLOVENIA

 Montagne
TRIGLAV

Slovenia è uno stato
con molte montagne
La montagna più alta,
è Triglav con 2864m.
Altre montagne: Snežnik
Slavnik stol Grintovec

Sono molti
famosi i
cavalli di

LIPITZA

La Slovenia ha molte
grotte come la grotta
di POSTUMIA con il

PROTEUS

We ♥ :3
SLOVENIA!

Simboli

 FIUMI
SAVA è

il fiume più grande
La SLOVENIA ha
molti. Il fiume più
bello è il SOČA
È famoso anche il
fiume dai sette nomi:
LJUBLJANICA

I Brkini fanno
parte della SLO.
In Brkini, le
gente DISTILLA
il "ŠNOPC".

Prvi razred

JAN PROSEN, 1.B

VEVERIČKA IN LEŠNIKI

VEVERIČKA SE JE
JESENJ ODLOČILA DA
BO ODŠLA NABRAT
LEŠNIKE. PRED
SVOJIM DREVESOM
JE NAŠLA 5

LEŠNIKOV IN JIH
POBRALA. ODNESLA
JIH JE V SVOJ DOM.

PRI DOMU KRTA JE
NAŠLA LEŠKO IN
NABRALA LEŠNIKE.
ZELO SE JIH JE
RAZVESELILA.

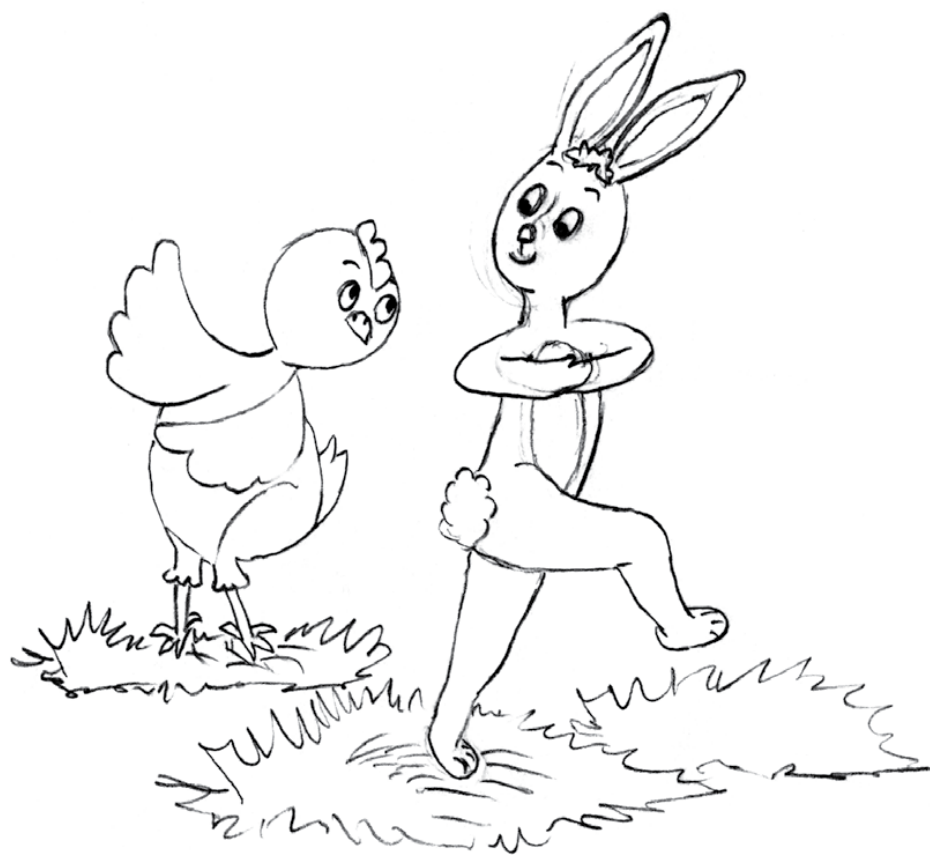
POTEM JE ODŠLA
 NAPREJ PO TRAVNIKU
 IN SREČALA KRTA.
 KRT JO JE VPRAŠAL:
 KAM SI NAMENJENA?
 VEVERIČKA JE ODGORILA:
 NABIRAM LESNIKE ZA
 ZIMO. KJE PA JIH
 VIDIS? ZA TVOJO
 KRTINO JE LESKA.

PO POTI JE SREČAL
 A JE ZA IN GA
 POZDRAVILA.

PRED SVOJIM DOMOM
 JE SREČALA ZAJCA.
 ZANIMALO GA JE
 KAJ BO S TOLIKO
 LESNIKI. PRIPRAVLJ-
 AM SI HRANO ZA
 ZIMO. SPOMNIL SE JE
 DA SI MORA TUDI ON
 ODŠKAKLJAL.

PEPI IN FILIP POSTANETA PRIJATELJA

USTVARILI UČENCI PRVIH RAZREDOV PODALJŠANEGA BIVANJA
IN UČITELJICA LAURA NOVAK

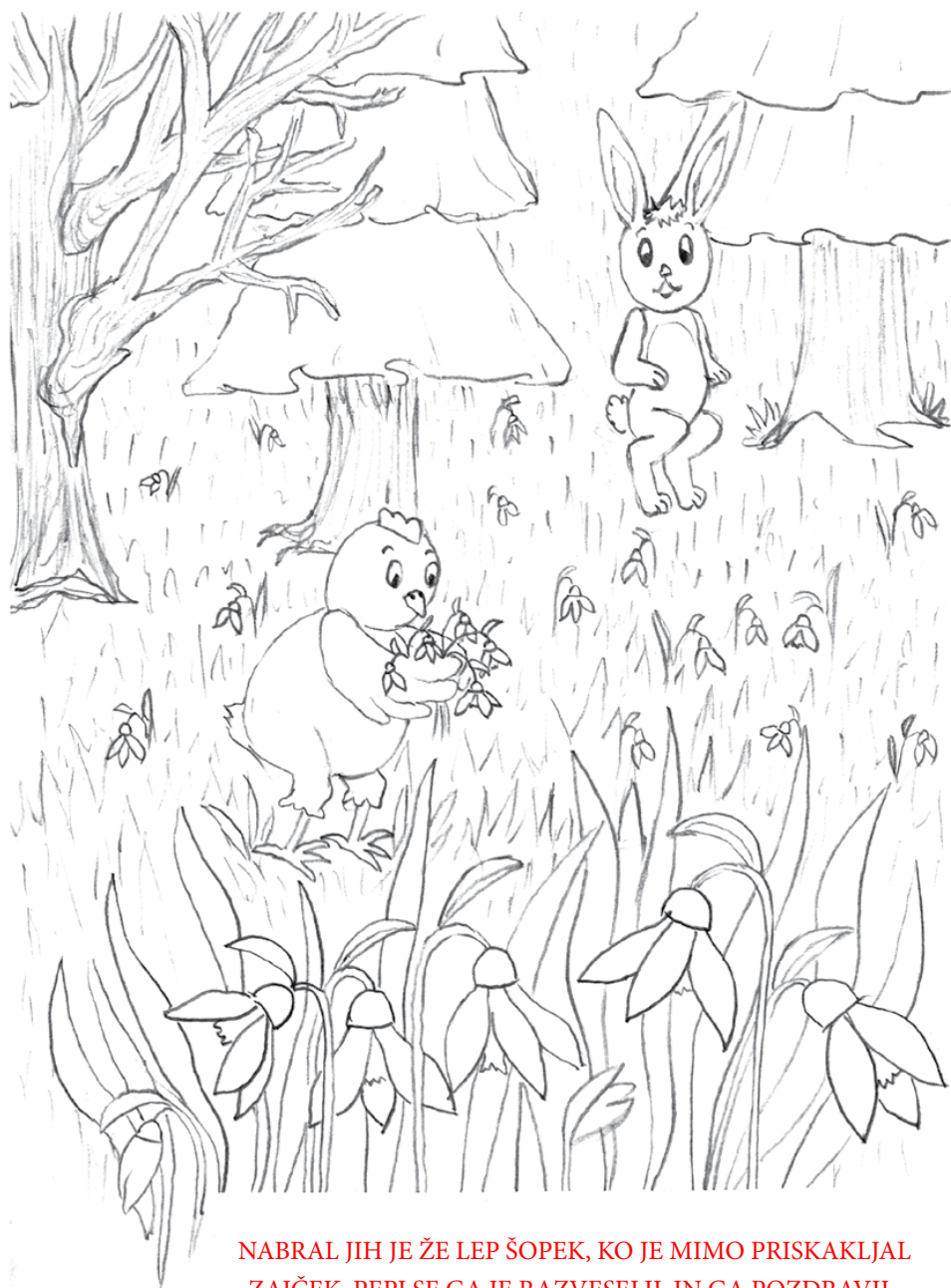
Ilustracije: Laura Novak

PIŠČANČEK PEPI SE JE POČUTIL ZELO
OSAMLJENEGA. ODLOČIL SE JE, DA SI
POIŠČE PRIJATELJA IN ODŠEL V GOZD.

V GOZDU JE CVETELO TOLIKO ZVONČKOV,
DA SE JIM PEPI NI MOGEL UPRETI.

NABRAL JIH JE ŽE LEP ŠOPEK, KO JE MIMO PRISKAKLJAL
ZAJČEK. PEPI SE GA JE RAZVESELIL IN GA POZDRAVIL,
ZAJČEK, KI MU JE BILO IME FILIP, MU JE PRIJAZNO ODZDRAVIL.

OBEMA SE JE ZDELO, KOT DA SE ŽE OD NEKDAJ POZNATA.
TAKOJ STA SE PRIJATELJSKO ZAKLEPETALA IN FILIP JE
PREDLAGAL, DA BI SE IGRALA SKRIVALNICE.

MED NJUNO IGRO SE JE OD KDOVEKOD NENADOMA
POJAVILA LISICA. OBA STA SE JE ZELO PRESTRAŠILA IN
HITRO SKRILA V ZAJČKOVO VOTLINO, KI JE BILA V BLIŽINI.

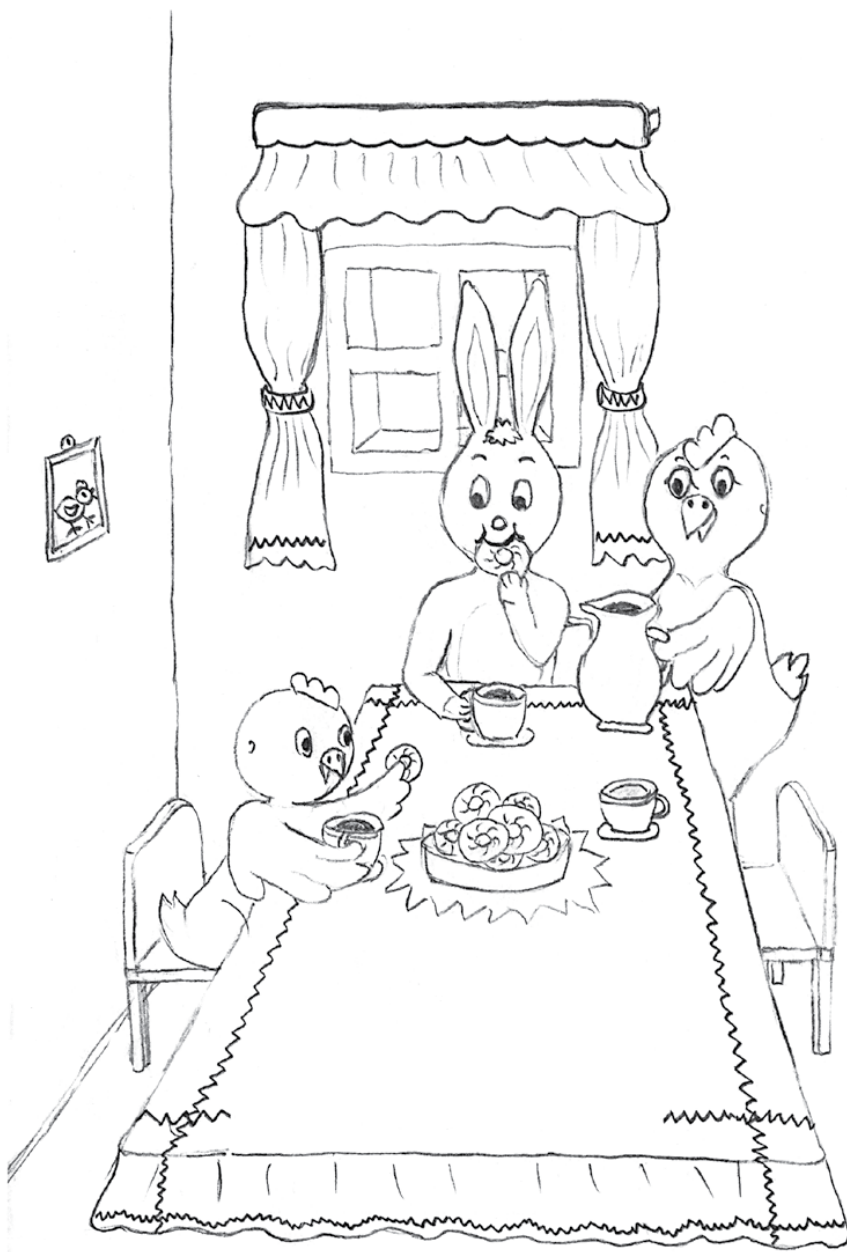
PRAV GOTOVO JU JE LISICA DOBILA NA
NOS, SAJ SE JE OBLIZUJOČE IN NEVARNO
PRIBLIŽEVALA. BLIŽJE KOT JE BILA,
BOLJ SO SE JIMA TRESLE NOGE.

FILIP SE JE SPOMNIL, DA JE BIL DEL ROVA,
KI VODI NA DRUGO STRAN GOZDA, NEKOČ ZASUT.
PREDLAGAL JE, DA GA POSKUŠATA OČISTITI.

BILO JE POTREBNO LE MALO DELA IN ŽE STA STEKLA SKOZI ROV,
KI JE VODIL NARAVNOST DO PEPIJEVEGA DOMA, PRED KATERIM
JE STALA MAMA KOKLJA IN GA ZASKRBLJENO KLICALA.

KO JU JE ZAGLEDALA, JE SREČNA OBJELA SVOJEGA SINA.
POSTREGLA JU JE S ČAJEM IN PIŠKOTI, ONADVA PA STA
JI POVEDALA, KAKO STA SE SPOZNALA.

PEPI IN FILIP STA SE ODLOČILA, DA OSPANETA
PRIJATELJA ZA VEDNO, SAJ SE JIMA SKUPAJ DOGAJAJO
ZANIMIVE STVARI, LISICA PA JE OSTALA PRAZNIH ROK.

Tretji razred

Kazen mora biti, kazen je vzgojna

Obravnavali smo pravljico
Franeta Milčinskega – Ježka
Zvezdica Zaspanka. V njej mesec
Zaspanko, najmlajšo zvezdo na
nebu, kaznuje, ker je zamudila v
službo. Rekel ji je, da kazen mora
biti, ker je vzgojna, zato jo je
poslal na Zemljo.

In kaj mislijo o kazni tretješolci?

Kadar razbijem krušnik mi kuči mama.
Ta kazen mi pravi mama da ne bom gledala
risanke in filme. Kadar se igram potem
nekeje razmetam pa mi pravi mama da se
ne bom igrala. LARISA

Kaznovani sem kadar igram nove računalnike.
Kaznovajo me tako da ne smem igrati en teden
računalnika. EVA

Do si recem umiriti moko. Im kazen
je da mi ne kupijo en da mi. JAKA

Kazen je vzgojna, kadar počekam pokistvo.
Kazen mora bit taka, da moram v noči
svoji polbrisat prah. LARA

Kazendolin kadar kaj razbijem in sen
kaznovan tako da im mesnem
pomagati in mesnem jesti šokolad,
bonbonov, čipsa, palček in kroglice ali
mesnem iti cel teden ali mesec v
šolsko ali zresno knjižnico Mlake Sansa.
Jan

Da mi ne dovolijo iti na računaln.

ik mi ne dovolijo gledati televizijo. LINDA

Kadar razbijem vazo. Mesnem
gledati televizije dva dni. LUKA

Kadar narbijem kovarec grem v bot ali ne gledam
nisam ali kadar sem siten grem v učilnico
pisati domačo nalogo ali kadar preveč divjam in
mačkam se pomerjem. MARKO

Ko se ne obnavam copat. Kamnovan s
tako da moram prebrati knjigo. MIHA

Ko mi nič eno in isto stvar. Sem kamnovantaka
da sem stanovanje, da ne gledam televizije ali pa
da ne grem k sosedi. MIKI

Kamnovana sem kadar neobogam name.

Kamnovana sem tako da grem na sto-
ničice šest do štirideset. NUŠA

Da, če kdaj name ne poslušam me kamnora da
me zelo močno počuka za lase. POLONA

Naprimen, da jih ne obogam. Kamnovana sem tako
da mi dajo po rit, da sem za nekaj časa zaprta
v stranišče ali da naj grem na cel dan v sobo in
naj ne grem ven razen če se mi da na stranišče.
SPELA

Ko se z mojo sestro skregamo nas mama da
vsako v svojo sobo namakem. In tudi kdaj
za kakšen me smemo iti k bratranecu
ali k sestričnu. Tamarca

Jaz nisem kamnovan.
Uroš

Obiskali smo Prem in Kilovče

V šoli so nam dali malico in odšli smo na avtobus. Odpeljali smo se proti Premu. Ko smo prišli na cilj, smo ugotovili, da smo pred Kettejevo rojstno hišo, namenjeni pa smo bili na grad. Spremenili smo smer in odšli proti gradu.

Ko smo prišli pred grad, smo nad vrati zagledali grb, line, debel zid in kolesa dviznega mostu. Na vratih smo opazili okence in trkalo. Vstopili smo in se znašli na grajskem travniku. Pred tablo, ki označuje pot, smo se fotografirali. Obkrožili smo grajski zid in se ustavili na stopnicah, ki vodijo na grajsko dvorišče. Na stopnicah smo se še enkrat fotografirali in počakali vodičko. Odprla nam je vrata in znašli smo se na grajskem dvorišču. Vstopili smo v grad in odšli v sobano, v kateri so včasih hranili orožje. Vodička nam je pripovedovala o preteklosti tega prostora, povedala pa nam je tudi,

da so pod vodnjakom na grajskem dvorišču ječe. Našli smo tudi rov, ki pelje v druge sobane. Vodička nam je povedala, da je nekje še neodkrit rov, ki vodi do dvorca v Dolnji Bitnji. Odšli smo v slavnostno sobano, ki je zelo temna. Ta prostor je bil včasih lovska sobana. Na stenah je freska žene zadnjega gospodarja tega gradu. Poleg žene sedita dva hrta. V zgornjem nadstropju so freske horoskopov. Tam sta dve tehtnici, a med njimi ni kozoroga. Odšli smo v sobo z maketo o nastanku gradu. Tam je bil tudi plakat o okoliških gradovih. Sprehodili smo se tudi do grajske kapelice. Na grajskem dvorišču smo imeli malico.

Po ogledu gradu smo odšli proti Kettejevi rojstni hiši. Pred njegovo hišo smo obujali podatke o njegovem življenju. Odšli smo v notranjost in si ogledali Kettejev kip ter sobo. Na policah smo opazili njegove knjige in

pesmi. Podpisali smo se v spominsko knjigo. Videli smo peč ter ob njej njegovo zibelko. Po skupinah smo odšli v črno kuhinjo in si jo ogledali.

Počasi smo odšli proti cerkvi svete Helene. Duhovnik nam je povedal nekaj več o preteklosti cerkve. V njej smo nad orglami občudovali freski dveh svetnikov glasbe.

Odpravili smo se proti pokopališču, kjer smo srečali gospo Slavo Maljevac, ki nam je povedala zgodbo svojega življenja. Na pokopališču smo prižgali svečo za žrtve vojne. Z avtobusom smo odšli proti Kilovčam. Ogledali smo si spomenik in gospa Slava nam je povedala, kako so Nemci umorili približno 28 vaščanov. Nato smo se odpeljali proti šoli.

Špela Kresevič Frank, 3. a

Peti razred

Muca Tačka in božična prigoda

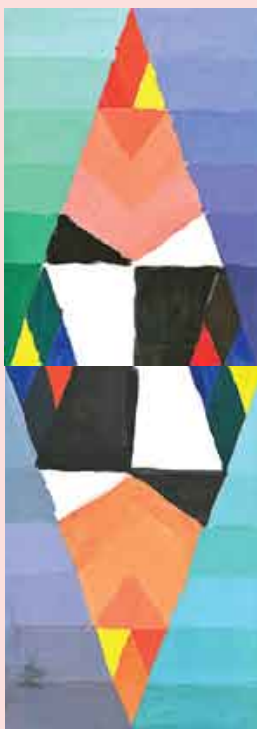
Živela je mala progasta muca po imenu Tačka. Stanovala je z mamo muco, očijem mačkonom in mlajšo mačjo sestrico Lizi.

Nekega dne, ko se je bližal božič, je razmišljala o Božičku in darilih. Na predvečer je z očijem pripravila jelko, z mamo pa spekla piškote. V postelji ni mogla zaspati in čudežni glas, ki ga ni še nikoli slišala, je bil precej moški in je zvenel kot Božiček. Ponesel jo je v sanje in v njih je srečala Božička, ki jo je božal, crkljal in postavljaj darila. Vsa darila so bila zanjo. Naslednjega dne sta starša pod drevescem zagledala veliko daril in zaklicala: »Otroka, čas je za odpiranje daril.« Prihiteli sta in začeli odpirati zavitke. V njih so bile stvari, ki sta si jih želeli. Takrat sta Tačka in Lizi prestopili v nek drug svet, v katerem sta bili kraljični pri Božičku. Vse je bilo iz zlata in vsa darila so bila samo zanju. Sanjali sta dolgo in kar nista mogli verjeti, kje sta. Mama ju je vprašala: »Kje sta bili?« Nista ji znali odgovoriti. Tačka je razmišljala o božični prigodi, Lizi pa je bila vesela sanjskega gradu za muce.

Muce doživljajo za božič veliko prigod. Zdaj jih pustimo pri miru.

Manca Vodopivec, 5. a

Padec v vodo

Pred tremi leti smo se zjutraj, ko še ni bilo toplo, odpravili na morje.

Zvečer, ko je pripeka minila, smo si šli z družino razgledat mesto. Mama mi je dala denar za trampolin in z mlajšo sestro sva šli tudi na vrtiljak. Oče naju je snemal s kamero, midve pa sva se zabavali.

Malo zatem smo kupili pokovko. Srečali smo dve družini iz okolice Ilirske Bistrice. Oče mi je kupil uro, ki jo zdaj nosi moja mlajša sestra.

Oblečena sem bila v svojo najljubšo obleko rožnate barve, potiskano z različnimi cvetovi. Ozirala sem se okrog. Hodila sem po mokrih tleh, ker so v bližini stale prhe, da bi si kopalci, ko pridejo iz vode, odplaknili sol s svojih teles. Ker sem hodila čisto ob robu, sta me starša milijonkrat opozorila, naj ne hodim tako blizu morja. Jaz sem si pa mislila, da se ne bo zgodilo nič.

Nato pa me ni bilo več, zmanjkalo mi je tal pod nogami, padla sem v morje. Lahko bi ostala kar v morju, saj je bil večer in voda topla. Škoda pa je bilo moje obleke, saj je bila vsa premočena. Še dobro, da se nisem poškodovala.

Oče in mama sta planila v smeh, smejala se mi je tudi moja sestra. Tudi mimoidoči so se mi smejali in spraševali, kaj se mi je pripetilo.

Hitro smo stekli v apartma, kjer sem se še enkrat oprhala in oblekla pižamo. Vsi smo zaspali z nasmehi na obrazih.

Sklenila sem, da bom drugič raje poslušala starše, kot pa hodila po svoje. Dogodka ne bom nikoli pozabila, saj se včasih pri nas doma tudi malce pošalimo.

Eva Smrdelj, 5. a

Omara

Za veliko omaro je še ena omara.
Za še eno omaro je še ena omara. Manjša.
Za še manjšo omaro je najmanjša omara.
Za najmanjšo omaro je omarica.

Za omarico je vesel pajek.
Na pajku je kuvertica.
V kuvertici je pismo.

V pismu piše: To je zate,
ker te rad imam.

Medina Bekrić, Sandra Vujković, S. b

Veveriček

V gozdu je največje drevo.
Za največjim drevesom je malo manjše drevo.
Za tem drevesom je najmanjše drevo.

Na tem drevesu je največja veverica.
Za to veverico je manjša veverica.
Za manjšo veverico je najmanjša veverica.
Za najmanjšo veverico je mali veveriček.

Ta veveriček ima najokusnejši lešnik,
ki ga je našel na gozdnih tleh
in ga bo podaril mamici za veveričji dan.

Sara Mežnar, Nina in Rebeka Dekleva, S. b

Šola v naravi

V Termah Čatež je lepo,
tam se vsi zabavamo,
po toboganih spuščamo
in v valovih plavamo.

V olimpijskem bazenu
smo delfinčka delali,
po končani vadbi
smo na gusarski otok odšli.

Indijansko vas
smo si ogledali
in v gusarskem zalivu
hiške videli.

*Tadej Morano, Denis Frank,
Rok Grabar, S. b*

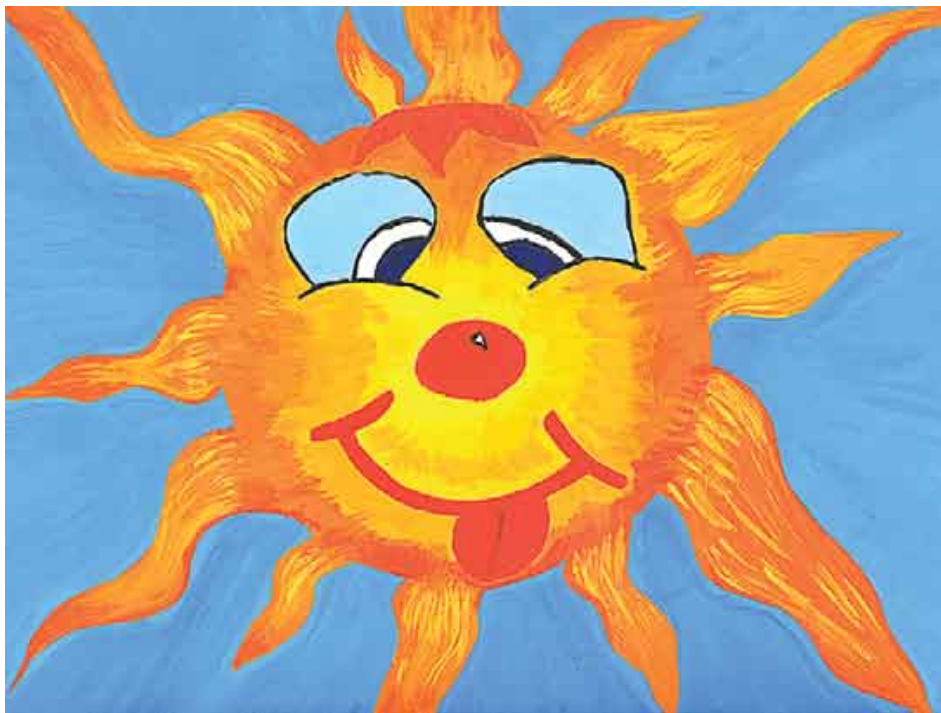
Ljubezen je vse

Kdor se rad ima,
ta prihodnost že narisano ima.
Sledi poroka,
nato trojčka.
Kako lepo je življenje!
Če ni ljubezni, ni ničesar,
TO SI ZAPOMNI!
Biti sam v svojem stanovanju,
to je najhujše. Najhujše!
To je pekel!
Vendar če se rad imaš,
svojo prihodnost že poznaš.
Ljubezen je vse, čisto vse.

Aurora Kuliči, S. b

Šesti razred

Med neznanci

Že dolgo se učim igranja violine, letos pa me je začela učiti druga učiteljica. Pred in po uri se nikoli nisem srečevala z drugimi njenimi učenci tako, da nikogar nisem poznala.

Neko uro, ko mi je šlo že precej dobro, mi je učiteljica povedala, da bom imela na začetku februarja nastop. Zelo sem se razveselila, ker sem vedela, da končno dobro igram. Povedala mi je tudi, da bom na svojo točko počakala z drugimi njenimi učenkami in učenci. Le za trenutek je moja sreča malo uplahnila, saj so bili zame to popolni tujci. Tina, moja učiteljica, je to mojo zadrego takoj opazila, zato me je potolažila z besedami, da so vsi zelo prijazni in družabni otroci.

Po celem mesecu napornih vaj je končno nastopil dan preizkušnje. Ko so me starši pripeljali v Ljubljano, sem že nestrpno pričakovala nastop. Najprej sem v nekem prostoru vadila sama, potem pa so

tja začeli prihajati tudi drugi otroci. Odpirali so kovčke z violinami, mazali loke, natikali mostičke in se veselo pogovarjali. Kmalu so se me začeli ogledovati in si nekaj šepetati. Bilo mi je neprijetno, zato sem se obrnila proti zidu in se začela ukvarjati s čiščenjem violine. Skrivaj sem pogledala proti Tini, ki se mi je prijazno nasmehnila in navedla druge učence: »Verjetno ste opazili, da imamo novinko.« Otroci so prikimali, jaz pa sem se le nasmehnila. Nadaljevala je: »To je Tjaša, doma pa je iz Ilirske Bistrice.« »Tako kot moja babica!« je vzkliknila visoka deklica, ki je prav takrat pridrvela skozi vrata. Potem mi je Tina predstavila svoje učence: »To je Neža, tudi to je Neža. Vidiš, imamo dve Neži. To je Tjaša, tako kot ti, tu je njen brat Luka pa Vid in Žan, tudi onadva sta brata, to pa sta še Ana, Pia, Lara pa je zbolela, zato je ne bo. No, zdaj gremo v dvorano, da preizkusimo, kako bo zvenelo.«

Na poti po stopnicah navzdol je Tina prihitela k meni in me vprašala, če je imela prav, ko je rekla, da so vsi njeni učenci prijazni. Prikimala sem ji in odhitela naprej. Vaja je potekala brez zapletov, zato smo hitro končali. Meni in Neži je Tina naročila, naj jo počakava v učilnici. Tja sem prišla pred Nežo in začela vneto vaditi. V učilnico je kmalu tiho vstopila tudi Neža in me po odigrani skladbi pohvalila, da dobro igram. Vprašala me je, da kako mi je že ime in povedala sem ji, da sem Tjaša. Zapletli sva se v dolg pogovor o moji prejšnji glasbeni šoli, o mojem domačem kraju, saj Neža še nikoli ni bila v Ilirski Bistrici. Nenadoma pa so se odprla vrata in Tina naju je poklicala v sobo, v kateri sva čakali na nastop. Ta je potekal brez napake, zato je bila učiteljica zelo zadovoljna.

Kmalu sem se poslovila od učiteljice in novih prijateljev, saj so pome prišli starši.

Tjaša Klanac, 6. b

Bila sem vznemirjena, saj je bil moj prvi šolski dan. Kakšni bodo moji sošolci? Ali bodo prijazni? Me bodo sprejeli v svojo družbo? Kakšna bo moja učiteljica? Najrazličnejša vprašanja so mi begala po glavi. Prijateljici Tjašo in Evo sem že poznala. Vendar! Mogoče ne bosta v istem razredu. Tako me je skrbelo.

Mama me je poklicala in zelo počasi sem vstala s stola. Bila sem utrujena. Končno sva sedli v avto in mama me je odpeljala v šolo. Ta se mi je zdela zelo velika. Vstopili sva in zaslišali glasno kričanje. Šli sva po stopnicah in kmalu našli še ostale prvošolce. Več jih je bilo, kot sem pričakovala. Med njimi sem zagledala Tjašo in takoj stekla k njej. Skupaj sva poiskali še Evo. Prišla je učiteljica in prosila za tišino, zato smo vedele, da moramo utihniti. Povedala je, da bosta na šoli dva prva razreda. Ojoj, kaj če bosta Tjaša in Eva v drugem razredu! Kmalu sem si oddahnila in bila zelo vesela, ko sem slišala, da bomo skupaj.

Mariana Rolih, 6. b

Moja teta Erika je gorska vodnica pri planinskem društvu RTV Ljubljana. To je v lanskih počitnicah organiziralo poletni tabor na Pokljuki. Erika in moja mama sta mi predlagali, naj se tabora udeležim tudi jaz. Najprej nisem hotela iti, potem pa sta me le prepričali, saj sta mi obljubljali, da se bom imela tam zelo lepo.

Čez nekaj dni so starši mene in moj velik nahrbtnik odpeljali k teti Eriki v Ljubljano, kjer naj bi prespala. Naslednje jutro sva z Eriko odšli pred RTV, od koder naj bi se vsi udeleženci tabora odpeljali z avtobusom. Prišli sva prvi, mene pa je zanimalo samo, kakšni bodo drugi otroci. To mi ni bilo niti najmanj všeč.

Postajališče se je počasi začelo polniti z otroki, ki so jih tam puščali starši. Zdelo se mi je, da se vsi poznajo, le jaz sem bila sama. Še govorili so drugače, kot govorim jaz. Najrajši bi zbežala. Umaknila sem se v ozadje in žal mi je bilo, da sem prišla. Od nekod je prišla teta in me peljala k neki deklici ter naju predstavila. Izkazalo se je, da je Teja zelo prijazna deklica in kmalu sva se pogovarjali kot stari prijateljici. Počasi sem spoznala tudi druge udeležence tabora. Nič več nisem mislila, da sem tujka, ki nima prijateljev. Vsi otroci so bili taki kot jaz in po vrnitvi v Ljubljano smo bili vsi žalostni, ker smo se morali ločiti.

Petra Valenčič, 6. b

Zaigramo

MIHA (*pride domov*): Živijo, mami!

MAMA: Živijo! Kako je bilo danes v šoli?

MIHA: Eh, nič posebnega. Samo eno okno sem razbil.

MAMA: Kaj?!

MIHA: Pri športni smo se igrali med dvema ognjema. In žogo sem vrgel premočno ...

MAMA: In!

MIHA: Žoga je skozi okno obiskala notranjost šole.

MAMA: Le počakaj, da tole sliši oče. (*pokliče očeta*) Dragi, lahko prideš gor!

OČE (*iz garaže*): Ja. Že prihajam.

MAMA (*ko pride oče*): Miha je v šoli razbil šipo.

OČE: No, in na koliko kosov je šla?

MAMA: Ej! Da je razbil šipo, je slabo.

OČE: Ja, vem, samo malo se šalim.

MAMA: Miha, kaj je rekel učitelj?

MIHA: Rekel je, da bomo morali plačati račun in da se bo z vama pogovoril na roditeljskem sestanku.

MAMA: Hvala bogu! Vsaj k ravnateljici nisi šel.

OČE: Dobro. Upam, da se zavedaš, kaj si storil in da gre denar iz tvoje denarnice.

MIHA: Prav.

OČE: No, sedaj pa pojemo, preden se shladi.

Gregor Šajn, 6. b

MAMA: Kako je bilo v šoli?

LARA: V redu.

MAMA: Pospravi si sobo in posesaj kuhinjo.

OČE (*pride iz službe*): Potem pa še pometi pred hišo in pograbi listje.

LARA: Še ne pridem iz šole, mi že nalagata en kup nalog. Dovolj vaju imam!

LARA (*čez nekaj časa*): Mama, grem lahko k prijateljici?

MAMA: Najprej naredi, kar sva ti naročila.

LARA: Ampak, stemnilo se bo.

OČE: Pomesti in pograbit bi morala že včeraj, zato kar na delo.

LARA (*pometa*): Končno sem končala. Zdaj pa grem k prijateljici.

MAMA: Pridi čez eno uro.

Metka Janežič, 6. b

MAMA: Špela, kje si bila toliko časa?
 ŠPELA: Ah! Tega pa ti ne povem.
 MAMA: No, dobro ... Kako pa je bilo v šoli?
 ŠPELA: Enkratno! Slovenščino sem bila vprašana, pa nisem dobila ocene. Potem pa me je vprašala, če imam svojo najljubšo knjigo doma, pa je nimam.
 MAMA: A res! No katera je tvoja najljubša knjiga?
 ŠPELA: Petje. Veš, to ni knjiga, ampak solo petje. Učiteljica glasbe mi je to predlagala.
 TINA (*starejša sestra*): Joj, naša Špelca hoče na petje!
 MAMA: No, Špela. Enkrat smo že poskušale prepričati očija, pa ga nismo mogle.
 TINA: Seveda, ker naša ni pridna. Hahaha!
 MAMA: Tina!
 OČE: Kaj pa je zdaj? Kje je kosilo?
 MAMA: Zdaj bo. Tina, Špela, k mizi!
 ŠPELA: Jaz bom samo juho, drugo škoduje mojemu grlu.
 TINA: Ne da hujšaš? Daj no, kakšno dieto imaš? Špela hujša in hoče na solo petje ...
 OČE: A! Špela, kolikokrat ti moram povedati, da te ne bomo vpisali.
 ŠPELA (*jokajoče*): Oči! Zakaj? Zakaj? Umrla bom, če ne bom prepevala.
 OČE: Dovolj imam tega tarnanja. Pa te bomo vpisali. Bomo videli, če boš vadila ...
 ŠPELA (*veselo*): Bom, bom. Če ne bom vadila v kuhinji, bom v sobi in to ponoči in to čisto tiho, da ne bom nikogar motila.

Deja Dekleva, 6. b

MAMA: Mihec, pripravi krožnike za juho.
 MIHEC: Ne morem, ker ni prta.
 MAMA: Pokliči sestro.
 MIHEC: Sestra, sestra, prt!
 SEŠTRA: Ta je danes vstal z levo nogo, kar v mojo sobo prinese krožnike.
 MIHEC: Mami, daj prt.
 MAMA: Odloži krožnike in sam pogrni mizo.
 MIHEC: Ne morem, ker si nisem umil rok, namazane pa so bile z lepilom.
 Pokliči očka, naj prinese žago.
 MAMA: Zakaj žago?
 MIHEC: Da bo odrezal krožnike z mojih rok.
 OČKA: Že grem
 SEŠTRA: Katastrofa. Ta mulc, obrne celo hišo zaradi enega prta.

Gasper Dodič, 6. b

Strah

Pred tedni sva se z bratcem igrala vojake. Puški sva si naredila kar iz stiropora. Zvečer sva v hiši ugasnila vse luči, starša pa sta v temi gledala televizijo. Bila sva na isti strani, bojevala pa sva se proti izmišljenim sovražnikom. Med najino igro naju je mama klicala in iskala, vendar se ji nisva oglasila. Skrila sva se na stopnice, ki vodijo na podstrežje. Tiho sva se pogovarjala in smejala. Kar naenkrat me je nekdo prijel za rame. Ta nekdo je bil za mano. Od strahu sem kar poskočil. Bila je tema, zato nisem nikogar videl. Kar naenkrat se je zaslišal očetov smeh, ki se je posmehoval pogumnemu vojaku. Še cel večer mi je srce bilo tako hitro, da sem komaj zaspal.

Gregor Šajn, 6. b

Bilo je v petek zvečer pri Deji. Z Dejo, Uršo in Emo smo gledale grozljivko. Bila je zelo grozna. Povsod je tekla kri in letal mrčes. Pojavili so se tudi satanisti. »Bu!« sem zakričala, ko je bil film najbolj napet. Prijateljice so se tako ustrašile, da sem planila v smeh. Nato se je vse pomirilo. Spet so sledili grozni prizori. Kar naenkrat se je spet zaslišalo: »Bu!« Zopet sem bila jaz, prijateljice pa so tokrat kar poskočile v zrak. Grozljivka se je na srečo kmalu končala, jaz pa sem obljubila, da ne bom več strašila.

Meta Božič, 6. b

Bil je večer. Pri meni je bila prijateljica Metka. Bili sva v moji sobi. Kar naenkrat pa je nekaj zaropotalo po oknu. Pogledala sem, ničesar nisem videla, zato sem šla nazaj na posteljo. Čez približno eno minuto se je spet zaslišal isti zvok. Takrat nisem šla pogledat, ampak sem vprašala Metko, če je tudi ona kaj slišala. Nje ta ropot ni prestrašil. Še enkrat je zaropotalo. Takrat pa sem se pošteno razjezila. Pomislila sem, da je mogoče začela padati toča. Odšla sem k oknu. Odkrila sem zaveso in pogledala skozi okno. Bila je tema, zato nisem ničesar videla. Še nisem prišla do postelje, ko je zopet zaropotalo. Postajalo me je strah. Stekla sem k mami v kuhinjo, Metka pa je počakala v sobi. Ko sem mami povedala o ropotu, je šla z mano v sobo. Odprla je okno in v sobo je priletel metulj, velik kot moja dlan. Mama ga je odnesla ven. Očku sem povedala, kaj se je zgodilo. Začel se je smejati. Z mamo sva se spogledali in se začeli smejati tudi midve. Po tem dogodku sva se z Metko igrali naprej.

Eva Štefančič, 6. b

Nekega lepega pomladnega popoldneva sva se z mamo in psičkama odpravile v gozd po zvončke. Prišle smo do reke, ob kateri je rasla množica zvončkov. Z mamo sva jih nabirali, medtem pa sta radovedni psički raziskovali okolico. Bili sta povsod. Raziskovali sta luže in grmovje ... Z mamo sva se zapletli v zanimiv pogovor o cvetju in sploh nisva pazili na psički. Ni še minila ura, ko sva imeli zvončkov dovolj in sva se hoteli odpraviti domov. Tedaj sva ugotovili, da psičk ni nikjer. Klicali sva ju in pozorno poslušali, da bi ju slišali. Odpravili sva se vsaka v svojo smer, ko sva zaslišali nekaj podobnega pasjemu cviležu. V gozdu je bilo veliko različnih živali in zbali sva se, da je psički napadla katera od njih. Veter je nekoliko ponehal in zdaj se je v cviljenju dalo razbrati strah in bolečino. Tedaj je iz bližnjega grma skočilo nekaj in me zadelo v nogo. Mislila sem, da je bila to kakšna divja žival, zato sem se tako prestrašila, da sem spustila zvončke iz rok. Stvarca se je ustavila in me milo pogledala. To seveda ni bila nobena divja žival, ampak moja psička Oeceny, iz grmovja pa je pritekla še Lady. Z mamo sva se od srca nasmejali in pobrali zvončke. Ugotovili sva, da sta se psički igrali čisto blizu, ampak ju zaradi vetra nisva slišali.

Tjaša Klanac, 6. b

Moja prva smuka

Od 11. do 15. januarja 2011 smo se učenci šestih razredov udeležili zimске šole v naravi v Cerknem. Z nami so šli poleg vaditeljev smučanja tudi učitelj Romeo Volk ter učiteljici Tadeja Možina in Marica Širca. Nameščeni smo bili v Hotelu Cerčno. Tja smo odšli z namenom, da bi se naučili smučati. Ker sem zbolela, sem prišla v Cerčno šele v torek zvečer.

Skupaj s Špelo in Karin smo bile nameščene v sobo številka 221, ki bila sodobno opremljena. Odpirala se je celo na kartico. Zadovoljne smo bile, ker je bila naša soba lepša kot nekatere druge, v katerih so spali ostali sošolci. S pospravljanjem pa se nismo preveč izkazale. Osvojile smo zadnje mesto.

Po zajtrku smo šli vsako jutro na smučišče. Tja smo se z avtobusom, po strmi in ovinkasti poti, vozili približno pol ure. Smučali smo do 12.30. Ker smo se do takrat že precej utrudili, smo bili veseli kosila v okrepčevalnici na smučišču. Popoldne smo smučali do 16. 00. Nato smo se z avtobusom odpeljali nazaj v hotel. Do večerje, ki je bila ob 19. 00, smo se kopali v hotelskem bazenu oziroma imeli različne družabne dejavnosti. Ob 22. uri smo prijetno utrujeni sladko zaspali.

V spomin se mi je najbolj vtisnil prvi dan na smučišču. Bila sem razporejena v skupino, ki se je imenovala *Rumenjaki*. Imeli smo rumene markirne majčke. Naša vaditeljica je bila učiteljica Vesna. V naši skupini so bili poleg mene še Špela, Tjaša, Nika, Ema, Gregor, Karmen in Blea. Ta dan sem prvič stala na smučeh. Prvo uro smo se učili ustavljanja na plug. Tega se nikakor nisem mogla naučiti. Vedno sem šla mimo točke, kjer bi se morala ustaviti in na koncu še padla. Prav vsakič se mi je odpela tudi smučka in vsa skupina me je morala čakati, saj sem si jo zapenjala zelo počasi. Vedno sem bila zadnja. Bila sem potrta. Razmišljala sem, kako bom zdržala tukaj še cel teden, če se še ustaviti ne znam. Med popoldanskim počitkom sem se nekoliko sprostila in skušala pozabiti na svoje slabo ustavljanje. Popoldansko smučanje je bilo že druga zgodba. Ko se mi je prvič uspelo ustaviti, sem spoznala, da vse le ni tako težko. Kar zavriskala sem od veselja. Smučala sem čedalje hitreje in vedno sem se uspešno ustavila. Bila sem zelo vesela in smučanje mi je postajalo zmeraj bolj všeč.

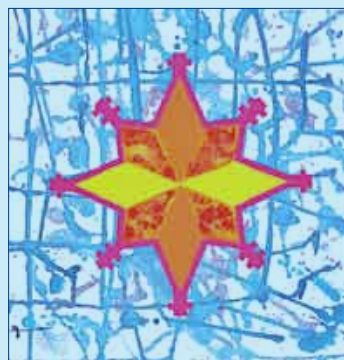
Poleg naše skupine *Rumenjaki* so bili ostali sošolci razdeljeni v različne skupine z zanimivimi imeni. V skupini *Plavih vragev* so bili tisti, ki so že znali dobro vijugati po smučarskih progah. Tisti z nekoliko manj znanja so bili v skupini, ki se je imenovala *Zelenci*. V skupini z imenom

Oranžade pa so bili tisti, ki jim je smučanje delalo velike preglavice.

Sobota, zadnji dan šole v naravi, je bila še prav posebno doživetje. Na smučišču je bilo veliko smučarjev, slišati je bilo glasbo, dišalo je po čevapčičih. Ta dan smo na različno težkih progah preizkusili znanje, ki smo si ga pridobili. Za konec smo se s smučmi spustili v dolino. Ker je bila snežna odeja še kar debela, je bilo smučanje zelo težavno. Kljub temu smo srečno prismočali v dolino.

V šoli v naravi mi je bilo zelo všeč, le prostega časa nam je pri-manjkovalo. Zelo sem zadovoljna, saj zdaj znam smučati.

Rebeka Ujčič, 6. a

Sedmi razred

Basni

Lisica in volk sta bila zelo dobra prijatelja. Živela sta na različnih koncih gozda, vendar sta se vsak dan srečevala; enkrat pri volku, drugič pri lisici. Zabavala sta se, se potepala, raziskovala ...

Nekega dne pa je lisica volku, ko sta se odpravljala v temačni del gozda, rekla: »O, moj preljubi volkec. Joj, tako slabo se počutim. Zdi se mi, da bom zbolela.« Volk je odvrnil: »Če se slabo počutiš, pojdi raje domov, da ti ne bo še slabše.« Lisica je šla domov. Naslednji dan jo je volk prišel obiskat. Lisica je ležala v postelji. Bila je vsa iz sebe: »Lepo od tebe, da si me prišel pogledat. Včeraj zvečer je bila pri meni sova, tista, ki vse ve. Rekla mi je, da moram ostati v postelji najmanj teden dni, pa tudi obiskov mi ni priporočila, saj da imam gripo.« Volk se je začudil: »Če je tako, te pridem obiskat čez tri dni in ob koncu tedna, da ne boš sama.« Lisica je bila tiho, nato je zaspala.

Volk se je prvi dan brez lisice zelo dolgočasil. To je bila zanj strašna muka. Lisici pa ni bilo dolgčas. V svojem brlogu je igrala šah z zajcem, ki ga je spoznala tisti dan, ko se je slabo počutila. Ni bila bolna, volku je lagala. Spoznala je novega prijatelja in volku se je bala povedati resnico.

Naslednji dan je bilo volku zelo dolgčas. Odpravil se je k lisici. Na poti ji je nabral šopek rož. Ko je prispel do njenega brloga, je tiho vstopil, saj jo je hotel presenetiti. Zagledal je lisico, ki je skakala od veselja. Zdelo se mu je malce čudno, a je pomislil, da skače zaradi njega, saj zajca ni opazil. Skakala pa je zato, ker je zajca premagala v šahu. Volk je vstopil v kuhinjo in zagledal zajca. Lisica se je prestrašila. Volk je začudeno vprašal: »Kdo je pa to? In kaj dela pri tebi?« Bil je zelo zmeden: »Nisi bolna, lagala si mi, hotela si se me znebiti.« Lisica je odgovorila: »Nisem ti hotela povedati, ker sem se bala, da ne boš hotel biti več moj prijatelj.« Volk se je razjezil: »Zajca bi sprejel, lahko bi skupaj raziskovali temne kotičke gozda, se potepali in vse, kar midva počneva skupaj, bi lahko počel tudi on. Tvoja laž je uničila najino prijateljstvo. Zaupal sem ti. Imej zajca za prijatelja, saj mene ne boš več videla.« Volk je zapusti brlog, lisica pa se je vsa nesrečna zjokala.

NAUK: Laž nima rok, vendar zaupanje razdre.

Kaja Šircelj, 7. a

Nekoč so živele tri mačke. Ena je bila siva, druga bela in tretja črno-bela. Želele so uloviti majhno miš. Lovile so jo in lovile in naposled jim je to tudi uspelo. Ker so bile zelo lačne, so se dogovorile, da jo bo pojedla samo ena. Črno-bela in bela mačka sta se takoj začeli prepirati, katera bo pojedla miš. Prepirali sta se in prepirali in naposled še stopli. Medtem ko sta se stopli, je siva mačka molče odnesla miš in jo pojedla.

NAUK: Ker se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Nina Milostnik, 7. b

Lisica se je imela za zelo pametno in je rada ukazovala, še posebej zajčku Kikiju, ki je bil zelo plah. Kar mu je lisica ukazala, je zajec naredil. Zvitorepa mačka mu je nekoč rekla, naj čebelam ukrade med, saj je bila sama preveč strahopetna, da bi to storila. Grozila mu je, da mu bo odgriznila rep, če je ne bo ubogal. Kikiju pa je rep veliko pomenil, zato se je odločil, da bo šel po med. Vendar je zajček lisico ukanil, saj je čebelam povedal, kaj lisica hoče od njega. Čebele so Kikiju sledile in tako so prišli na gozdno jaso. V senci je ležala lisica in spala. Čebele so jo popikale, lisica pa se je zvijala od bolečin in kričala, da jo je slišal ves gozd. Zvitorepka se je odločila, da ne bo več nesramna do drugih živali, saj so se ji vse posmehovale, ko so videle, da je strahopetnejša od malega zajčka.

NAUK: Lastna hvala nima visoke cene.

Maja Primc, 7. b

Medved in medvedka sta se poročila, toda medvedu se ni dalo nič delati. Cele dneve je ležal in hodil od gostilne do gostilne ter nazadnje prišel domov pijan. Doma ga je čakal pospravljen brlog, zakurjen ogenj in na mizi topla večerja. Medvedka je cele dneve garala na polju ter pospravljala za medvedom. Ko je umrla, je šele spoznal, kako se je medvedka vsak dan trudila zanj, vendar se ni spremenil. Kmalu je bil shiran in njegov brlog je bil pravo smetišče. Po nekaj tednih je tudi on umrl od gladi, saj ni bil vajen nobenega dela. Sova, ki je vso zgodbo videla, pa si je mislila: »Brez dela ni jela.«

Neža Reberc, 7. b

Nekoč je na neki kmetiji živel koza. Vse dneve je samo pasla, nekega dne pa se je njeno življenje popolnoma spremenilo.

»Oh, kako me srbi vrat!« je potarnala koza. Cele dneve se je samo praskala, vendar jo je vrat vedno bolj srbel. Ko pa ga je po treh dneh pogledala, je na njem odkrila majhno bolho. »Bolha!« se je začudila koza. »No, pa si me končno odkrila!« se je zasmejala bolha. »Beži proč, da te ne potep-tam!« »Hahahahaha, če me do sedaj nisi, me tudi sedaj ne boš. Ko se nasitim, bom šla. Do takrat pa te bo srbelo in srbelo in srbelo!« je kozi grozila bolha. Tako je bila bolha še en teden na ubogi kozi, ko je ta začela prositi: »Prosim, nehaj! Dam ti, kar hočeš!« »Naj ti bo, če že tako prosiš. Obljubi, da bom pri tebi vedno našla prostor, če ne bom imela drugega doma,« ji je ukazala bolha. »Naj ti bo,« se je vdala koza.

Ta basen nas uči, da je lahko manjši od tebe veliko hujši od tebe.

Aleš Lavrenčič, 7. b

Končale so se počitnice in v razred učiteljice modre sove so prileteli ptički vseh vrst: drobne siničke v rumenih puloverčkih, žolne v novih črnih hlačkah, belih srajčkih in rdečih brezrokavnikih, v kotu pa so milo prepevali slavčki. Ptički so čebljali, se pogovarjali, pozdravljali ter se veselili prve pomladanske prireditve, na katero so bile povabljene vse ptice.

Naenkrat pa so v razred privreščale tri črne srake in s svojim vreščanjem in hripavim glasom preglasile vse svoje sošolce. Začele so se hvaliti, kako lepo svetleče perje imajo in njihov glas naj bi bil lepši in milejši kot glas vseh slavčkov.

Ptice so utihnile in poslušale sračjo hvalo, le nekatere so se tiho pogovarjale. Črne srake, ki sploh niso opazile, da je v razred vstopila modra sova, so še naprej prhutale, vreščale in se hvalile. Tudi učiteljica jim je prisluhnila. Zasmejala se je in dejala: »Drage srake, ali ne veste, da se lastna hvala pod mizo valja?«

NAUK: Kdor sam sebe povišuje, prazno glavo oznanjuje.

Tamara Samsa, 7. b

V hlevu sta živela osel in krava. Njun gospodar je lepo skrbel zanju. Krava ni marala osla, saj se je počutila pomembnejša. Nekoč mu je rekla: »Oj, osel, za nobeno rabo nisi. Pa še lenuh si.« Osel je le molčal in žvečil seno. Krava pa je še naprej govorila: »Glej, jaz vsak dan dajem kmetu obilo mleka. Kakšno korist pa ima od tebe?« Osel še vedno ni spregovoril. Krava je postala že nestrpna: »No, prijateljček, boš kaj rekel?« Osel je končno zarigal in spregovoril: »Res si koristna žival, lepa kot vsaka krava, vendar postajaš čedalje bolj okrogla. Kaj to pomeni, boš sama kmalu ugotovila.« Proti večeru sta stopila v hlev gospodar in kupec. Kravo sta odvezala in naložila na tovornjak. Koristna krava je šla od doma.

NAUK: Ne hvali dneva pred nočjo.

Petra Stopar, 7. b

Nekega dne se je zajec srečal z ježem. Zajcu so se ježeve bodice zdele smešne in neuporabne, zato je rekel: »Kako so te tvoje bodice grde in nerodne!« Ker jež še sam ni vedel, zakaj jih ima, se je sam pri sebi vprašal: »Hm, zakaj imam sploh bodice?« Takoj za tem je prišel medved in zgrabil zajca za glavo, mu jo odtrgal, telo pa pojedel. Nato je zagledal ježa in si mislil, da bi bil dober za sladico. Ko je kosmatinec hotel pograbiti ježa, se je zbedel na bodice, zato je zbežal proč. Jež je zadovoljno odkorakal in bil vesel, saj je izvedel, zakaj ima bodice.

NAUK: Vse stvari so za nekaj, samo potrpeti moraš, da ugotoviš, zakaj so.

Gregor Klemenčič, 7. b

Nekoč je živela gosenica po imenu Mija. Bila je ena najgrših na svetu. Gosenica Tina in ostale mnogo lepše od Mije so jo klicale Grdoba Mija. Ta je bila zelo užaljena. A ko so se naslednje leto vse gosenice spremenile v metulje, je bila sedaj najlepša prav Mija. Vsi metulji so hoteli postati njeni prijatelji in Mija, ki je bila dobrega srca, je z veseljem postala prijateljica tudi tistim, ki so jo, ko je bila še gosenica, zaničevali in poniževali.

Angie Logar, 7. b

Zakaj?

Ko sta bila osel in medved še prijatelja, je osel medvedu kradel hrano, česar medved sprva ni opazil. Nekega dne pa je medved osla zalotil pri kraji in takrat se je tako razjezil, da bi oslu kmalu odtrgal obe ušesi, saj ga je tako močno vlekel zanj. Osel je pobegnil, vendar mu je medved tako nategnil ušesa, da ima še danes dolga.

Eva Žgur, 7. b

Včasih, ko vrtnica še ni imela trnov, so jo vsak dan objedale živali. Kmalu bi izumrla, če je ne bi rešila prijazna vila, ki ji je bila vrtnica všeč. V zaščito ji je podarila trne, vrtnica pa ima še danes v zahvalo lepe cvetove.

Neža Reberc, 7. b

Zajec se je sprehajal po gozdni jasi, ko je zagledal lisico, lisica pa njega. Mali dolgoušček se je prestrašil in začel hitro bežati proti svojemu domu. Zvitorepka pa je hitela za njim. Ker je bila lisica velika, zajec pa majhen, ga je skoraj ujela. Ugriznila ga je za rep, saj je zajček z glavo že bil v svojem brlogu. Od takrat imajo zajci kratek rep, da so varnejši pred lisicami.

Teja Jenko, 7. b

Predavnimi časi so na nekem griču živeli delovni ljudje. Okrog vasi so imeli njive in polja, na katerih so delali od jutra do večera. Toda vsak dan je bilo na kakšni njivi kaj razrito ali pomendrano. Tudi pridelki so izginjali. Ljudje so se čudili in ugibali, kdo jim dela škodo. Ker niso mogli ugotoviti, so nastavili pasti.

Nekega dne je deklica Barbara gnala past krave. Brezskrbno je hodila in si prepevala. Ko pa je prišla na drugo stran polja, je onemela od strahu. Zagledala je svinjo, ki se je ujela v past. Deklica se je prestrašila, zato je začela kričati. Ker ni vedela, kaj naj stori, je stekla proti domu. Že od daleč je kričala: »Pomagajte, rije!« Kaj več pa tudi ni mogla povedati, samo kazala je s prstom proti polju. Ljudje so se spogledovali, rekli pa niso ničesar. Hitro so vzeli puško in razno orodje ter stekli za Barbaro, ki jim je kazala pot. Prišli so do svinje, ki je medtem prerila že vse okrog sebe, saj je najbrž upala, da se bo tako rešila. »Ha, ona rije!« je vzkliknil deklinčin oče. »Zato je vse razrito!« »Ha, rije,« so dejali tudi drugi. »Rije, rije,« je ponovila tudi Barbara.

Tako je naša vas dobila ime Harije in tako se imenuje tudi danes.

Noemi Kapelj, 7. b

O Lambergarju

Ogenj je prasketal v kaminu. Bilo je prijetno toplo. Vnučka sem božala po njunih glavicah. »Da, da ...«, sem vzdihnila. »Vajin oče je bil zelo junaški mož.« Misliła sem, da se tudi za to ne bosta zmenila, vendar sta napela ušesa in mi rado vedno prisluhnila. Prosila sta: »O, babica! Povej nama kaj več o tem.« Vzela sem ju v naročje in začela: »Še zdaj se spominjam, kot bi bilo včeraj ...«

»Bil je topeł poletni dan. Gospoda, zbrana okrog cesarja, je sedela pod košato lipo. Ponosno so se pogovarjali o svojem cesarstvu. Nenadoma so zaslišali topot konjskih kopit. Pogovor je zastal in vsi so se zazrli v Pegama, ki je na črnem vrancu jezdil proti njim. Smejal se je. Njegov smeh je odmeval

po pokrajini. Samovšečno je rekel, da zagotovo nimajo junaka, ki bi se lahko pomeril z njim. Presenečeni cesar je malo pomislil, nato pa se je spomnil vajinega očeta Lambergarja.« Otroka sta se ponosno spogledala. Nadaljevala sem: »Ravno sem gledala skozi grajsko lino, ko je po poti pridirjal sel. Njegov konj je bil upehan, saj sta pridirjala z belega Dunaja. Vedela sem, kaj se obeta. Stekla sem h Krištofu in ga podučila, da ima Pegam dva hudiča in tri glave. Opozorila sem ga, da mora meriti srednjo. Vajin oče se je oborožil, zajahal najboljšega konja, ki smo ga imeli v konjušnici, ter se odpravil na Dunaj. Gospoda ga je lepo sprejela, toda Pegam ga je izzival. Izbrala sta si široko polje, na katerem naj bi se bojevala. Boj se je začel in vajin oče je upošteval moje nasvete. Premagal je Pegama. Ljudje so se veselili in častili vajinega očeta. Cesar ga je vprašal, kaj želi

za nagrado, ker je rešil njegovo čast. Vajin oče si je izbral tri gradove, tu, na Kranjskem. Ponosno se je vrnil domov.«

Spila sem požirek vode in nadaljevala: »Vidita, otroka, Kranjci smo ponosni in pogumni ljudje. Eden takih je tudi vajin oče.« Otroka sta začela razgrajati in govoriti, da bosta tudi onadva nekoč junaka.

Zaškripala so vrata. V sobo je tiho stopil Krištof s svojo ženo. Dvignil je otroka ter ju stisnil v naročje. »Babica vama je gotovo kaj lepega pripovedovala,« se je nasmešnil. In že so se za njimi zaprla grajska vrata. Ostala sem sama s svojimi mislimi.

Nina Milostnik, 7. b

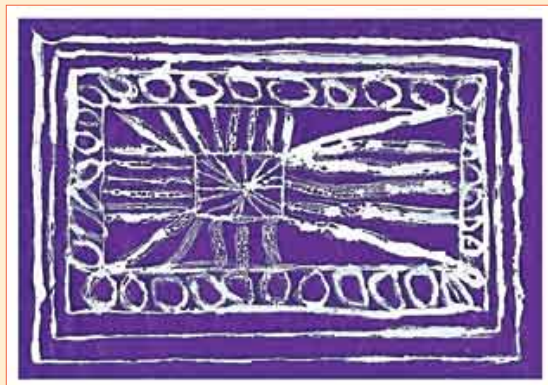
Nekega deževnega dne sem po-klicala svoje vnuke in jim rekla, naj se usedejo na tla ter poslušajo zgodbo, ki se je godila v teh krajih.

»To se je zgodilo, ko sem bila jaz še mlada,« sem začela pripovedovati. »Tu, na Kranjskem, smo živeli lepo in mirno. Nekega dne pa je naš mir zmotil strašni mož, Pegam se je imenoval. Vsi smo se ga bali in pred njim trepetali. Bil je ošaben in mislil je, da ni nihče boljši od njega. Pa mu je cesar rekel, da pozna moža, ki bi ga lahko premagal.«

Ob tej misli se mi je prikra-del nasmeh na usta. Tudi otroci so poslušali z odprtimi usti. »Babica, povej, kdo je bil to?« so bili radovedni. »Cesar je poslal po mojega sina Lambergarja, vašega očeta,« sem ponosno povedala. »Ko je prijezdil sel, sem hitro stekla k sinu in mu dala nekaj nasvetov. Povedala sem mu, da ima Pegam dve navidezni glavi, kot dva hudiča, in naj kar srednjo zabode. Lambergar se je odpravil po konja, si nadel kapo in poiskal Pegama.« Otroci so se začeli presedati. »Povej, kaj se je zgodilo!« so bili neučakani. Nadaljevala sem: »Ko je prišel vaš oče k Pegamu, se ga ta ni prav nič ustrašil. Še posmehoval

se mu je, naj pazi, da ne ostane brez glave. Jaz sem trepetala. Pegam in Lambergar sta se podala na polje. Bojevala sta se brez milosti. Lambergarju se je pokazala kri, vendar ni odnehal. Ubogal me je in udaril po srednji glavi ter mu jo odsekal.« »Hura, bravo očka!« so vpili otroci. »Kaj pa je rekel cesar?« »Ves Dunaj se je veselil,« sem odgovorila. »Cesar pa mu je dal tri gradove. V enem izmed njih živimo še danes.«

Noemi Kapelj, 7. b

Kamen se mi je odvalil od srca

Bil je sončen pomladni dan. Sonce se mi je smejalo z neba in ptice so čivkale na drevesih. Prišla sem iz šole vsa srečna in vesela. Vrgla sem torbo v kot, odprla okno in globoko vdihnila svež zrak. Zdelo se je, da mi tega dneva ne more pokvariti skoraj nič.

Poklicala sem prijateljico Tamaro in odpravili sva se ven. Hodili sva po cesti in začeli sva se pogovarjati o tem, kako je bilo v šoli in kako se bova skupaj učili za test iz naravoslovja. Ko sva bili že skoraj doma, je Tamara omenila nekaj, kar me je v tistem trenutku zelo razjezilo, zato sem jo nadrla, ona pa je jezna odvihrala v hišo ter glasno zaloputnila z vrati.

Bila sem zelo jezna in dan ni bil več tako sončen, temveč se mi je zdel ves hladen in temačen. Jezna sem se vrgla na posteljo in tisti dan nisem govorila več z nikomer. Zvečer nisem mogla spati, ker mi je po glavi hodil najin prepir.

Zjutraj sem bila vsa neprespana in še bolj jezna na prijateljico. V šoli sva se izogibali druga drugi. Še niti pogledali se nisva več. Popoldne sem se učila naravoslovje. Vse se mi je zdelo brez smisla. Nič nisem razumela in želela sem si, da bi bila Tamara tu in bi se učila z mano. Ampak trdno sem sklenila, da je ne bom poklicala in se ji opravičila. Sploh se nisem mogla skoncentrirati na učenje in v obupu sem vse opustila. Ko se je dan prevešal v večer, sem v mobilni telefon vtiskala njeno številko. Telefon je dolgo zvonil. Nazadnje se je Tamara res oglasila. Še sama v tistem trenutku nisem vedela, zakaj sem jo poklicala. Srce mi je močno utripalo in z muko sem izjavila: »Oprosti!« Na drugi strani je bilo tiho. Nato je Tamara komaj slišno dodala: »Tudi meni je žal!« Nasmehnila sem se. Kamen se mi je odvalil od srca. Spet je bilo vse po starem.

Naslednji dan v šoli sva bili spet skupaj. Po pouku sva se učili naravoslovje. Vse se je zdelo lepše in lažje. Bila sem presrečna. Šele takrat sem izvedela, koliko ti lahko pomeni prijateljstvo.

Nina Milostnik, 7. b

Pred dvema letoma sem bil na evropskem tekmovanju harmonikarjev v Avstriji. Dan prej smo prispeli z učiteljico in starši ter vsi skupaj prenočili v hotelu s petimi zvezdicami. Zelo sem se bal naslednjega dne, saj so od mene vsi veliko pričakovali.

Zjutraj sem vstal ob osmi uri in si šel umiti zobe. Z družino smo odšli na zajtrk. Nisem pojedel prav veliko, saj me je bilo strah nastopa. Odbila je deseta ura in z učiteljico sva odšla vaditi za nastop. Govorila mi je, naj bom sproščen in naj verjamem vase. Prišel je čas in z avtomobilom smo se odpeljali na kraj dogajanja. Ko sem stopil iz avtomobila, sem zagledal veliko dvorano, v katero so vstopali poslušalci. Odšel sem v prostor pred glavno dvorano in odprl kovček s harmoniko. Nadel sem si jo na ramena in si ogrel prste. Učiteljica mi je povedala, da bom med sto tekmovalci nastopil peti. Napočil je čas in moral sem na oder. Srce mi je tako razbijalo, kot da bi pretekel 50 kilometrov. In noge so se mi tresle kot ropotulja, ampak šel sem. Ko sem stopil na oder, sem zagledal nabito dvorano, med poslušalci pa je bila tudi komisija. Usedel sem se na stol. Začel sem igrati. Prišel sem do polovice in naredil manjšo napako. Upal sem, da se ni slišala. Ko sem zaigral do konca, sem vstal in se priklonil. Odšel sem z odra in šel na pogovor k učiteljici. Povedal sem ji, da sem se malo zmotil. Rekla je, da se napake skoraj ni slišalo. Prišel je čas, da razglasijo zmagovalca. Čakali smo in čakali ter dočakali. Napovedovalka je naznanila: »Zmagovalec je Italijan iz Rima. Drugo mesto je osvojil Slovenec iz Ilirske Bistrice.« Ko sem to slišal, se mi je kamen odvalil od srca. Ves trud je bil poplačan. Za nagrado sem dobil pokal in diplomo.

Na tej prireditvi sem spoznal, da se vse izteče lepo in prav samo, če verjameš vase.

Boštjan Perkan, 7. b

Njihove besede so mu segle do srca

Sedel je na najvišji veji drevesa in solze žalosti so mu drsele po licih. Njegovi kratki, na krtačo ostriženi, lasje so lepo pristajali k velikim modrim očem. Zakaj se to vedno dogaja njemu? »Zjutraj je bilo vse še čisto v redu,« je razmišljal sam pri sebi. »Pa saj je sklenil, da se ne bo več družil z njimi. Toda kaj, ko je bilo nekaj tednov vse v najlepšem redu in so ga prosili, naj pride v njihovo novo bazo na igrišče.« Pogosto so otroci sedeli na hribu ob glavni cesti in opazovali avtomobile, ki so drveli mimo njih.

V vasi je bilo veliko otrok. Najstarejše je bilo visoko dekle s temnimi krajšimi lasmi. Sama se je občasno družila z drugimi otroki. Leto mlajše je bilo dekle nekoliko nižje postave ter svetlih las. Ta se je večinoma družila s svojo sestrično in bratrancem. Preklasto dekle, ravno tako svetlih las, je bilo nekoliko višje postave. Njen leto mlajši brat pa je bil debelušček, znan predvsem po tem, da je velikokrat sedel na svoja očala, bil je ukazovalen in ni prenesel otrok, ki niso vsega naredili tako, kot si je sam zamislil. Zmerjal jih je in pretepal. Z njim sta se družila še dva fanta istih let.

Bil je petek po šoli. Bolj natančno, bil je to zadnji šolski dan. Sonce je grela, ptice so prepevale, otroci pa so se začeli zbirati na igrišču. Zopet so bili vsi zbrani razen plavolasega dečka, ki jih je opazoval za vogalom hiše. Toda tega so bili že navajeni, tako da ni nihče niti pomislil, da bo prišel. Ker so jim vse hišice razdrli kmetje, ko so pripravljali prostor za krave ali sekali drva, da bi se izmuznili na hrib, pa je bilo še veliko presvetlo, so na travi poleg igrišča igrali baseball.

Prave opreme seveda niso imeli, toda ker je vsak nekaj prinesel, je nastalo pravo igrišče. Ročaji očetovih sekir so postali kiji, mamine kuhinjske rokavice pa rokavice lovilcev. Tako, bil je čas, da začnejo igro. Plavolasi deček se jim je približal. Kot vedno so se prvič sprli že pri sestavljanju skupin ...

»Zopet me bodo izbrali zadnjega,« je razmišljal in priprl svoje modre oči. In res! Z veliko kričanja in premeščanja so končno začeli igro. Najmlajši fant, ki mu ni bilo nikoli nič prav, je začel vpiti nanj, ker ni odbil žoge, drugič, da ni dovolj hitro tek. Tako so kmalu vsi otroci razen najstarejšega dekleta kričali nanj. Njihove besede so bile vse hujše in kmalu je ves objokan stekel po travnatem hribu do starega visokega drevesa in takoj splezal v vrh krošnje.

Tako je sedel nad tlemi in se smilil sam sebi. Nenadoma pa je zagledal, kako se njegovemu drevesu počasi po peščeni poti približuje temna postava. Ko je stala tik ob drevesu, jo je spoznal. Misli je, da bo šla le mimo in ga ne bo opazila. Toda dekle je sedlo tik pod njegovo drevo. In kmalu ga je nagovorilo. Bila je prijazna in razumevajoča. Tolažila ga je, da so nekateri otroci še otročji in ne vedo, kakšno težo imajo te žaljivke.

Skočil je z drevesa in si obrisal solze. Dolgo sta se pogovarjala in deček je ugotovil, da se mu ni treba družiti s tistimi, ki ga ves čas žalijo, kajti pravi prijatelji znajo potolažiti in jih ne moti, če niso vedno v vsem podoben ostalim.

Tamara Samsa, 7. b

Nos se mu je povetil

Vsakemu izmed nas se lahko kdaj poveti nos. To pomeni, da smo užaljeni, če kaj ni tako, kot smo si zamislili. Tudi meni se je večkrat povetil. No, včasih pa je bil kdo drug užaljen zaradi mene.

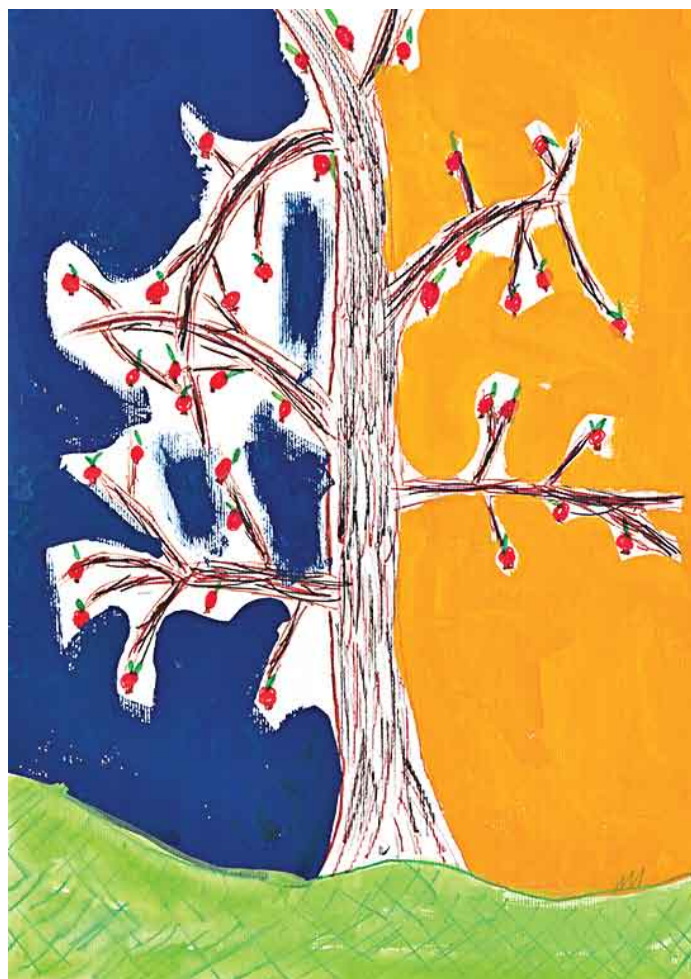
Po dolgem času je bilo zunaj spet sončno in toplo. S prijatelji smo se dogovorili, da se popoldne dobimo na igrišču. Veselila sem se, da se bomo skupaj zabavali in igrali. Ko sem zaklepala hišna vrata, sem se spomnila, da bi lahko vzela s seboj žogo. Vrnila sem se v hišo. Takrat pa je zazvonil telefon. Klical je bratranec, da bi me vprašal, ali lahko popoldne kaj pride, ker je sončno in bi se lahko zunaj igrala. Jaz pa sem mu odgovorila: »Oprosti, ampak danes ne morem, ker sem dogovorjena s prijatelji, da se dobimo na igrišču.« Kevin pa je samo zamrmral: »No, prav.« Odložil je slušalko. Že v njegovem no, prav sem vedela, da mu ni prav. Že tako se z njim veliko ne vidiva in danes, ko bi se lahko, sem dogovorjena s prijatelji. Vzela sem žogo. Med zaklepanjem vrat sem si mislila: »Ah, se bo že potolažil in poklical.« Odšla sem na igrišče, kjer so me čakali. Do osmih zvečer smo se zabavali, nato pa odšli vsak na svoj dom. Bilo mi je čudno, ker Kevin ni nič poklical. Mislila sem si: »Verjetno se še kuja.« Poklicala sem ga, da vidim, kako je. Oglasil se je, jaz pa sem ga vprašala, kaj je počel. Rekel je: »Ah, nič. Igral sem igrice na računalniku in to cel dan.« Čudno se mi je zdelo, ker ga mama ni poslala ven. Nato pa sem ga vprašala: »Ali boš jutri doma? Če boš, lahko prideš, se bova igrala z lego kockami.« On pa je rekel: »Ne, verjetno bom šel k sošolcu.« »Prav, pa kdaj drugič,« sem mu rekla in odložila slušalko. Dolgo nisem mogla zaspiti, ker sem mislila na Kevina. Naslednji dan, okrog devetih, sem ga poklicala in mu povedala, da imam nekaj parnih sličic in bi jih lahko zamenjala. Kevin je bil zelo vesel in je obljubil, da se popoldne vidiva. Prišel je in rekel, da bo pri nas tudi prespal, ker so počitnice. Igrala sva se zelo dolgo, nato pa odšla spat.

Obljubila sem mu, da mu bom naslednjič predstavila svoje prijatelje in se bo lahko tudi on igral z nami. Rekel je, da komaj čaka. Zaspala sva zelo pozno, saj sva se dolgo pogovarjala.

Opazila sem, da je včasih človeku potrebno zelo malo, da se mu poveti nos, vendar se da s prijaznostjo vse popraviti.

Noemi Kapelj, 7. b

Osmi razred

Akrostihi

Sanje so kot vrtiljak,
Aktovka vseh slik in spak.
Radi imamo lepe sanje,
Anjih ne sanja vsak.

Malo imamo istih sanj.
Enakih, kot jih sanjaš ti,
Mi, drugi, ne poznamo.
Oblik in slik in njihovih poti
Nikoli ne spoznamo.

Sara Memon, 8. a

Topla dlan se te dotakne
In beseda v besedo dahne.
No, pesmice bi pisali vsi,
Akaj, ko po glavi nam drugo roji.

Še in še poskušam jaz
In tudi meni hitro teče čas.
Res imam ga
Cel dan, čeprav ga nočem.
Eh, od dolgčasa se že jočem.
Levo, desno, en, dva, tri.
Jaz sem končno brez skrbi.

Tina Šircelj, 8. a

Le kako naj si pesem izmislim?
Ali naj začnem z rimo?
Raje s smiselno vsebino?
Ah, počakajte, da se zamislim.

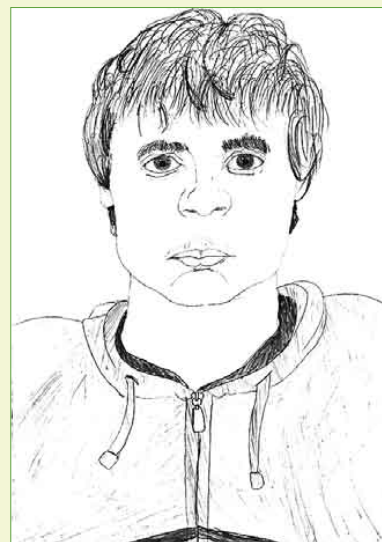
Da morda poskusim s tercino?
Uh, raje s kvartino?
Jaz pa pesmi nimam še zdaj,
Cvek me čaka, ni kaj.

Lara Dujc, 8. a

Katja moje je ime,
Avsak, ki me pozna, to ve.
Tu so še ostali člani,
Janez in Saša moja starša sta,
Alen se za mojega brata ima.

Firm pišemo se mi
In na Brcah naš dom stoji.
Raje imam kot vse zlato
Mojjo lepo družinico.

Katja Firm, 8. b

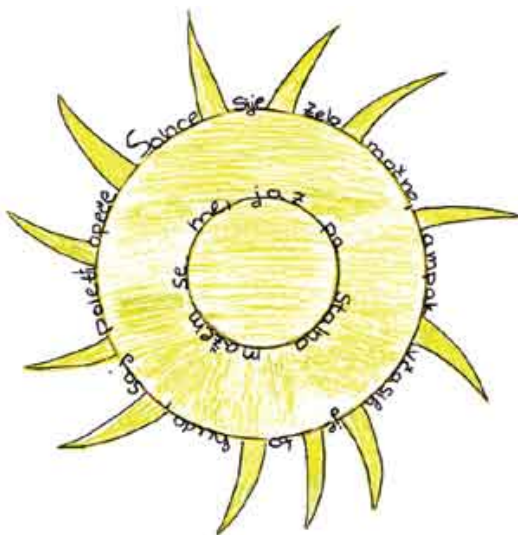
Likovne pesmi

Polna luna

Polna
luna je kakor žoga,
le da se z njo ne žoga. Sije na
Zemljo in nas gleda, vsa bleda. To
počne le vsakih 30 dni. Drugače ni pol-
na ali pa je ni. In ko pride, smo vsi čudni.
Hodimo ponoči. Vendar ne vsi. Ko je ni,
smo potrti, ker nihče na nebu ne sveti, ko
pa je, vse lepše se zdi. Celo siva cesta se
pod njeno svetlobo v srebrno spre-
meni. Zvezde so z njo in, ko je
tam, veselo plešejo.

Barbara Škrlič, 8. a

Sonce

Diella Sopha, 8. b

Misel

Misel

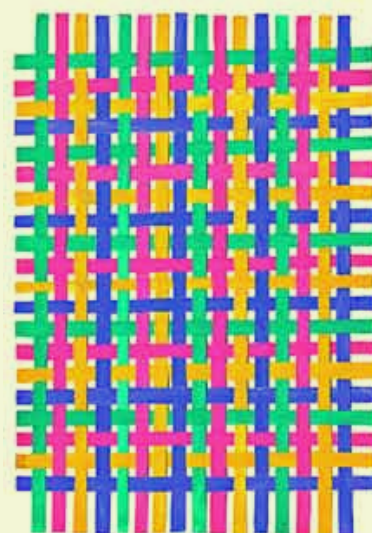
sredi mene me prebuja,
sredi moči vidim
tisoč zvezdic
na nebu, a le
ena ves
čas sveti. Ne
vem, če je res
ali se mi samo
zdi, mislim, da ta
zvezda
si
lahko
le
ti.

Besiana Sopa, 8. b

Ljubezen

Je ljubezen res bolezen?
Ho se najubim, res miži trnem.
Zjutraj vstanem, in sanj se ne zbudiš,
po cesti hodiš, a kot na oblaku lebdiš.
Vse lepo je, ves svet cveti,
vse lepo je, vse dehti.
A ko ljubljene osebe ni,
te v srce vse boli.
Tokrat bi kar umrl,
in tudi kuckica
povel!

Katja Firm, 8. b

Povodni mož po naše

Urša

Zmeraj bistriški folk je slovel,
da se na žuru fajn je imel.
Ko iz zvočnikov je muzika prišla,
začela je plesati družčina vsa.

Od deklic je Urša izstopala,
njena postava bila je ena a.
Njena oblačila najlepša so b'la,
večina je o takih le sanjala.

Moške oči so ostrmele,
kot bi gledale telenovele.
Ko muzika je zadonela, si je Urša zaželela,
da bi soplesalca imela.

Še pet minut je počakala
in med vrati je moška postava obstala.
Prijel jo je za dlani, zdelo se je,
da se vrtita že tri dni.

Uršo noge so bolele,
a so se vseeno hitro vrtele.
V avto sta se zavihtela
in v hipu oddrvela.

V avtu je zavladala norost,
zato zavila sta pod most.
Bližnji so slišali glas dereč,
a videl ju nihče ni več.

Andrej Benc in Rok Renko, 8. b

Urška 21. stoletja

Urška po lepoti
je bila znana,
a vse je bila ukana.
Bila je konkurenca
mnogim dekletom,
in to kljub rosnim letom.
Svojega fanta dala na čevlji je,
ker majčkeno sprla sta se.
A ona ga ljubila sploh ni,
čeprav sta hodila že teden dni.
Veselo se je norčevala,
ko ga je opazovala.
A on domislil se je zvijače,
ki vsebovala strupene je kače.
V torbico njeno vrgel jih je
in Urška zaradi strahu zdaj pokojna je že.

Barbara Škrlj in Teja Gale, 8. b

Spomine je treba deliti

Ostrovihar je zdaj že v letih, mnogi so že pozabili, kako pogumen je bil nekoč. Včasih je zaradi tega potr, vendar ima ženo Lejlo, ki mu vedno stoji ob strani in ga spravlja v smeh. Zdaj imata že vnuke in Ostroviharju je najbolj pri srcu najmlajša, šestletna Zala. Trije vnuki in Zala prihajajo k starima staršema na obisk vsak konec tedna.

Ostrovihar je kot vsako soboto sedel v svojem naslonjaču in zamišljeno zrl skozi okno. Iz sanjarnjenja po starih časih, polnih bojev, ga je zbudila njegova žena. »Vnuki so tu,« ga je obvestila. Na ustnicah ji je zaigral nasmeh kot otroku, ko odvijе darilo na božično jutro. Čeprav tudi ona ni bila več mlada, so njene poteze na obrazu še vedno pričale o tem, da je bila nekoč lepotica. Ostrovihar ji je prikimal in ji vrnil nasmeh. Nato je Lejla pohitela, da bi lahko odprla vrata vnukom, ki so ravno potrkali na vrata. Ostrovihar je lahko slišal veselo govorjenje otrok in svojo ženo, ko jim je izrekala dobrodošlico. »Kje je dedek?« je vprašala Zala. Stari mož se je nasmehnil sam sebi, ko je zaslišal njen žameten glasek. »Tu sem,« je zaklical s hripavim glasom. Naenkrat so se vsi štirje otroci znašli pred njim. Vsakega posebej je objel in jim tudi sam izrazil dobrodošlico. Malo Zala je objel nazadnje in si jo vzel v naročje. Fantje so se posedli pred njegovim stolom. »Dedek, obljubil si nam, da nam boš povedal, kako sta se spoznala z babico,« ga je smeje opomnil eden od njih. Ostrovihar se je namrščil. »Tudi jaz sem to slišala,« se je namuznila Lejla, ki je slonela na vratih. Približala se mu je in sedla na njegov naslonjač. »Kaj sem pa hotel, če so tako silili,« se je branil. »Poglej, kako so radovedni, povej jim no,« ga je prepričevala žena. »Saj, o tistih časih se lahko le še govori,« je zagodrnjal. Zala ga je proseče pogledala in temu se ni mogel upreti. Globoko je zavzdihnil in začel pripovedovati.

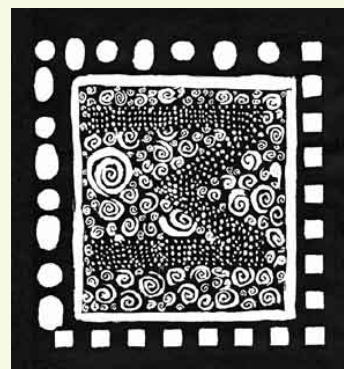
»Bil sem še mlad, postaven mladenič. V tistih časih je veljala Turjaška Rozamunda za najlepše dekle. Imela je mnogo snubcev. Vsi so se na mah zaljubili vanjo, kajti od njenih oči nisi mogel več odmakniti pogleda in zdelo se je, da lahko vidiš v dno njene duše,« je zamišljeno pripovedoval. Otroci so se nenadoma zasmeli in gledali Lejlo. Ostrovihar jo je prestrelil z očitajočim pogledom. Takoj je posumil, da se je zgrazala nad njegovim pripovedovanjem o Rozamundi. Ni se pretirano zmenil zanj in nadaljeval. »Kakor sem vam že mnogokrat pripovedoval, sem bil v tistih časih junak, kot so me opevali pesniki. Kljub ostalim snubcem se je

Rozamunda zaljubila vame in šel sem k njenemu očetu, da bi ga zaprosil za njeno roko.« Pripovedovanje pa je prekinila Zala, ki ji nekaj ni bilo jasno. »Toda če si bil zaljubljen v Rozamundo, zakaj si se potem poročil z babico?« je radovedno vprašala. »Nisem še prišel do tistega dela zgodbe, Zala. Počakaj, da povem do konca,« se ji je nasmehnil in nato nadaljeval. »Kakorkoli, njen oče je privolil v poroko. V treh tednih sem pripeljal svate in njen oče je priredil poroko. Rozamunda je bila res čudovita tistega dne. Na svatbo pa je prišel tudi nek popotni pevec in če ne bi bilo njega, ne bi nikoli spoznal vaše babice, otroci. Rozamundina teta, ki je hotela, da pevec njeno nečakinjo malo pohvali, ga je vprašala, če ve za kakšno lepše dekle od Rozamunde. Pevec je vljudno odgovoril, da se govori, da je v Bosni še lepše deklet, ki se imenuje Lejla. Moji bodoči nevesti pa to ni bilo po godu, kajpak. Pevec jo je užalil in obrnila se je k meni ter mi naročila, naj ugrabim Lejlo in naj v zameno zahtevam, da Lejlin brat izpusti kristjane, ki jih je ugrabil. Jaz, tepec kakršen sem bil, sem jo ubogal. Zbral sem hlapce in tovariše in se z mečem in konjem pognal nad Bašetov grad. A vse skupaj sem izpeljal še bolje, kot si je zamislila tista Rozamunda,« se je zvito nasmehnil. Videlo se je, kako je užival ob pripovedovanju. V očeh mu je žarel ogenj, ki pa je hipoma ugasnil, ko ga je Lejla prekinila. »Koza. Ni si te zaslužila,« je jezno rekla. Ostrovrhar jo je spet jezno pogledal, ker ga je prekinila. »Ne pustiš mi povedati do konca, zdaj pa jim kar sama povej,« je jezno rekel in si prižgal pipo. Lejla se je zasmejala in nadaljevala zgodbo. »Namesto, da bi ugrabil mene in v zameno zahteval, da spustijo kristjane, je naredil oboje hkrati. Kristjane je kar spotoma osvobodil in nato ugrabil še mene. Zaljubila sva se in namesto da bi me peljal na Turjaški grad, kjer bi se Rozamunda prepričala, da sem lepša od nje, me je pripeljal sem, v svoj grad. Prevzela sem krščansko vero in z vašim dedkom sva se poročila. Rozamunda je odšla v samostan. Kar vidim jo, kako besna je morala biti, ko se nisi vrnil,« se je nasmehnila Ostrovrharju. Ta pa je še vedno gledal stran, užaljen, ker ga je prekinila in sama povedala zgodbo do konca. Lejla se je samo zasmejala, mu razmršila lase in nagovorila otroke: »Pojdimo v kuhinjo.« Pogledala je na stensko uro in nadaljevala: »Dedek se bo do kosila nehal kujati.«

In nato je otroke odpeljala v kuhinjo, kjer jim je postregla s pecivom, ki ga je spekla posebej zanje. Ostrovrhar je godrnjaje kadil svojo pipo in razmišljal o pismu, v katerem je Rozamundi povedal, da se je zaljubil v Lejlo. O tistem, za katerega Lejli ni nikoli povedal.

Teja Gale, 8. b

Pogovori

Življenje osebe, zaradi katere imamo Bistričani takšen grb

Vojko Čeligoj je v svojem življenju doživel že veliko. Zbiral je znamke (in jih še), bil je učitelj, preživel je drugo svetovno vojno itd. Opravila sem intervju z njim in ga malo povprašala o vsem tem.

Kje ste preživljali svoje otroštvo?

Rojen sem bil na Topolcu pred 2. svetovno vojno in po štirih letih italijanskega preganjanja se je moj oče odločil, da se bomo preselili v Podlabin v Istro. Tam sem preživel dve leti. Ko je fašistična Italija propadla, smo se vrnili domov. Živel smo v »Guranjem kraju« ob rečici Bistrici, v starem delu mesta, kjer mi je bilo zelo lepo, saj smo izdelovali splave iz lesa, se vozili z njimi po vodi in vse skupaj se mi je zelo dobro vtisnilo v spomin.

Kje ste obiskovali šolo?

Učenost sem začel nabirati v Ilirski Bistrici. Prve tri razrede sem obiskoval v samostanski šoli, kjer so učile sestre oziroma nune. Bile so zelo prijazne, zato smo tja zelo radi hodili. Ko sem prišel v četrti razred, so prihajali učitelji od vsepovsod. Selili smo se v staro, tako imenovano moško šolo v Trnovem. V samostanu smo obiskovali nižjo gimnazijo. V razredih nas je bilo tudi do 50, kar je bilo zelo zanimivo. Leta šolanja v Ilirski Bistrici so bila lepa.

Kot mi je znano, ste bili tudi planinec. Kaj vas je pritegnilo k temu?

Po končani šoli v Ilirski Bistrici sem odšel na učiteljske v Ljubljano. Tam sem bil šest let. Imel sem čudovitega in prijaznega razrednika. To je bil akademski slikar Jakob Bazelj, ki nas je vodil v hribe. Ampak takrat nismo želeli hoditi v hribe, vsi smo hoteli na morje, ki ga nekateri še niso videli. Rekel je: »Na morje boste lahko hodili s palico, ko boste stari, v hribe pa pojdite sedaj, ko ste mladi.« In tako smo vsa leta zahajali v hribe. To so bili nepozabni dnevi. Rekel sem si, da ko bom postal učitelj, se bom ukvarjal s planinstvom in tudi sam vodil mlade v hribe.

Vojko Čeligoj je bil v letih 1969–1972 pomočnik ravnatelja na naši šoli; 22. 6. 1972 je obiskal 1. b razred in učiteljico Fani Fatur.

Zbirate tudi znamke. Koliko časa jih že zbirate in kaj vas je navdušilo nad tem?

Znamke so moj konjiček, zbiram pa jih od leta 1949. V Guranjem kraju sem imel starejšega sosedo, ki je zbiral znamke. Bil je zelo prijazen gospod. Tako sem en teden hodil gor in dol po ulici in premišljeval, če bi šel k njemu, ker so me zelo zanimalo njegove zbirke znamk. Naposled je le prišel dan, ko mi jih je pokazal. Presrečen sem bil, ko mi je na koncu dal peščico znamk in od navdušenja nisem vedel, kako bi jih razvrstil. Najprej sem jih razvrščal po barvi, nato po vrednosti, pa tudi po državah. Vstavil sem jih v zvezek, ker drugega nisem imel. Sosed je to videl. Potem mi jih je dal še in na koncu se jih je nabralo kar nekaj. Ko sem odšel v Ljubljano, sem nadaljeval z zbiranjem. Takrat ni bilo veliko denarja in iz tistega časa mi manjka veliko znamk, še posebej jugoslovanskih. Se moram pa pohvaliti; čeprav sem bil star le 12 let, sem predlagal, da se v Bistrici ustanovi filatelistično društvo. Pritegnili smo veliko ljudi, da so zbiralali znamke. Trudim se, da bi tudi danes med nami, posebno med mladimi, živel filatelija, ker je to zelo zanimiv konjiček, iz katerega izveš veliko novega.

Zbirali ste znamke in denar ter bili planinec. Kaj je bil vaš pravi poklic?

V vsej svoji delovni dobi sem bil predvsem učitelj, kasneje, ko sem bil že upokojen, sem bil poslanec v državnem zboru. Tudi tam smo ustanovili filatelistični klub. Takrat je Slovenija vstopala v Evropsko unijo in imeli smo veliko dela z beleženjem poštinih žigov in izdajanjem dopisnic.

Med drugim me je vseskozi zanimalo raziskovanje krajevine zgodovine, predvsem Ilirske Bistrice in bližnjih krajev. Raziskal sem bogato preteklost telovadnega društva Ilirski Sokol, ki ima kar 150-letno tradicijo. Kasneje je v Trnovem delovalo tudi telovadno društvo Orel. Naši telovadci so bili zelo znani. To društvo je bilo ustanovljeno takoj za tistimi v Ljubljani in Kranju. Med sokolstvom in orlovstvom je bilo tudi malo konkurence. Fašistična Italija je poleg drugih slovenskih društev preganjala tudi sokolstvo. Vse, kar so našli, so uničili. Vse, ki so se upirali, so pretepli. Žal ni ostalo skoraj nič, kar bi pričalo o slovenskem sokolstvu v Bistrici. Nedavno mi je starejši domačin prinesel sokolsko pasno sponko, ki jo je našel v strugi Bistrice. Verjetno jo je pred devetdesetimi leti tja vrgel nekdo, ki se je bal, da bi jo pri njem našli fašisti.

Bistrica se je vedno kosala s Postojno in ko so Postojno leta 1909 oklicali za mesto, so Bistričani na Dunaj takoj poslali prošnjo, da bi Bistrico povzdignili v trg. Ampak takrat je vladal red in pogoj za trg je bil, da je imelo naselje določeno število hiš, zato so morali Bistričani dozidati še šest manjkajočih hiš. To kratko ulico nad nekdanjim kinom (danes Partizanski hrib) še danes imenujejo Dolžna vas.

Na moj predlog je občina Ilirska Bistrica leta 1975 sprejela za svoj grb »zlatorumeno ladjico liburno«, ki so jo Bistričani uporabljali že od leta 1871. Prijetno mi je ob misli, da sem s sprejetim grbom pomagal dati našemu mestu nekaj posebne prepoznavnosti!

Zahvaljujem se Vam za vaše izčrpne odgovore in Vam želim, da bi bili še dolgo tako dejavni.

Tadeja Ivančič, 8. a

Brezkončne niti, ki vezejo življenje

Spet najdem svojo nono Marijo Čeligoj za šivalnim strojem, obloženo z različnimi nitmi, ko veze novo rožico. Vbod za vbodom, roža za rožo – neskončni kilometri barvnih niti, in to že skoraj 50 let. Rožice kdaj zamenjajo razni ornament, ki so plod njene domišljije. Vesela se ozre čez ramo, me z nasmehom pozdravi, se otrese niti in me prijazno sprejme. Poznam jo kot veselo, dobrodušno, prijetno sivolaso gospo, ki zna za vsakega izvesti njemu prijazno rožo. Predstavil vam bom njeno življensko delo in poglede na ustvarjanje.

To delo opravljaš že veliko let. Kdaj si začela z vezenjem in kaj te je pritegnilo k temu delu?

Že kot majhna deklica sem imela veselje do ročnih del. Rada sem kvačkala, pletla, štikala oziroma vezla. Veselila so me vsa ročna dela. Točnega začetka pa se žal ne spomnim. Očitno imam to zapisano v genih. Tudi moja mama je zelo rada vezla.

Svoje vezenje opravljaš ročno s pomočjo šivalnega stroja. Kako so izgledali začetki, če vemo, da ne obstaja izobraževanje v tej smeri?

Spoznala sem neko staro gospo, ki mi je pokazala, kako se veze na šivalni stroj. To me je zelo navdušilo in sem poskušala tudi sama. Ni bilo ravno uspešno, vendar nisem obupala, saj me je želja po izpopolnitvi gnala dalje. Po končanem šolanju za šiviljo sem imela priložnost obiskovati tečaj vezenja na pomik, ki ga je organizirala tovarna Bagat kot prikaz raznovrstnosti opravi na njihovih šivalnih strojih. S tem je bila moja usoda zapečaten, formalne izobrazbe pa nisem bila nikoli deležna. Edino potrditev mojemu delu, ki sem jo dobila, je bil podeljen certifikat umetnostne obrti.

Koliko truda in časa je bilo treba vložiti v to delo, da si postala mojstrica?

To delo je zahtevno. Zanj je potrebno veliko truda in prakse, predvsem pa veliko vztrajnosti. Učila sem se na svojih napakah in poskušala narediti izdelke še boljše, še lepše. Izpopolnjujem se še danes; nemalokrat grem pogledat, kakšne so rože v resnici. Čeprav znam izvesti vse, kar mi pade na pamet, mi še vedno ostane dovolj prostora za izpopolnitev vzorca.

Delala si v tovarni in imela družino ter opravljala vse obveznosti, ki izhajajo iz tega. Kako si našla čas za ukvarjanje z vezenjem?

Vsak človek ima nekaj prostega časa. Nekdo ga porabi za ta hobi, drugi za kaj drugega. Jaz sem ga izkoristila tako, da sem se usedla za šivalni stroj ter kaj izdelala. Tako sem se umirila in sprostila.

Kako bi opisala vezenje s pomočjo šivalnega stroja?

Pri šivalnem stroju izkoristimo zgolj pomik igle navzgor in navzdol. Medtem ko igla potuje gor in dol, z rokami premikam obroč, v katerega je vpeto blago ter nanj narisani vzorec. Za vsak vbod igle moram pomakniti obroč na točno določeno točko, ki sem si jo prej začrtala, tako da so šivi točno eden ob drugem, drugič pa se prekrivajo. Tako ustvarim globino vzorčka. Takšno delo terja veliko zbranosti in samodiscipline. Bližnjic ni.

Od kod črpaš navdih in ideje za vzorce? Katere so tvoje najljubše stvaritve?

Navdih se porodi v meni sami, včasih pa si pomagam z različnimi motivi iz narave, slovenskega umetniškega in simbolnega izročila. Predvsem pa skušam povezati prej omenjeno z željami naročnika.

Se je morda že kdo zanimal za učenje za vezenje?

Da, ljudje so se že zanimali za učenje vezenja. Vsem, ki so bili zainteresirani, sem nesebično pokazala postopke, jih bodrila in spodbujala za vezenje na pomik. Rada se spomnim srečevanja na tako imenovanih družabnih večerih, kjer smo si ženske izmenjevale znanje in poučevale druga drugo. Žal pa moje delo terja veliko zbranosti in močne volje, da presedim za šivalnim strojem ure in ure z osredotočenimi čuti. To pa ni ravno navdušujoče za večino ljudi.

Ali si morda izdelke že razstavljala? Si kdaj delala za pomembne ljudi?

Ob iskanju formalne potrditve za svoje mojstrstvo sem imela kar nekaj razstav. Razstavljala sem tudi na priložnostnih prireditvah. Čast pa sem imela delati za številna društva ob različnih dogodkih (emblemi, zastave, narodne noše, vezenje na oblekah, razne prtičke). V še večjo čast pa si štejem, da je bil moj prtiček podarjen pokojnemu papežu in da je moj napis Slovenija spremljal nekatere udeležence olimpijskih iger v Sydneyu leta 2000.

Kako bi ocenila svoje življenjsko delo?

Moj konjiček mi je nudil oporo in podporo v življenju, me osrečeval, žalostil in vesela sem, da sem še vedno zdrava in da lahko opravljam to poslanstvo še naprej. Zadovoljna sem tudi, ker me pri tem podpira družina.

Zapis in fotografije: Matija Čeligoj, 8. b

*Vsakomur, ki je pokazal željo,
sem nesebično pokazala vse
postopke vezenja na pomik ter
ga vzpodbujala in bodrila.*

Varuhinja skrivnosti

Z Matejo Blažič, novopečeno pisateljico, sem navezala stik prek spleta, natančneje prek Facebooka. Dala mi je veliko nasvetov in kmalu sva se spoprijateljili. Krasna oseba je, zato je bila ona tista, s katero sem opravila intervju. Marget Belani, to je namreč njen psevdonim, si je zamislila trilogijo Varuhi skrivnosti. Zaenkrat je izdala šele prvi del, Obzidano mesto. Mateja Blažič je tudi novinarka, lektorica, urednica in rada potuje.

Rodili ste se v Ljubljani leta 1977. Kje ste se šolali in študirali?

Rodila sem se 12. septembra, torej sem po horoskopu devica. Osnovno šolo sem obiskovala v Ljubljani, v Novih Jaršah, in sicer OŠ Jožeta Moškriča. Še pred šestimi leti sem živela pri starših. Šolanje sem nadaljevala na Gimnaziji Ledina v Ljubljani, jezikovna smer, maturirala z odliko, se vpisala na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, smer slovenski jezik in književnost. Diplomirala sem leta 2003 in se vpisala na podiplomski študij, ki ga še nisem zaključila.

Kakšen poklic torej opravljate sedaj?

Po izobrazbi sem profesorica slovenščine, vendar že sedemnajst let delam kot novinarka, osem let kot lektorica, dve leti kot urednica in leto sem pisateljica.

Kdaj ste ugotovili, da je pisanje vaš dar?

Že v osnovni šoli sem rada pisala, saj sem vedno blestela s spisi in pesmici. Nekoč smo morali doma napisati pesem z akrostihom, s čimer so imeli sošolci velike težave, jaz pa sem jih stresala iz rokava in med odmorom napisala pesmice za cel razred. V srednješolskem obdobju sem sodelovala pri literarnem krožku, pripravili smo odmeven literarni večer Obrani travniki ... V zadnjem letniku gimnazije sem začela pisati pri novi reviji Smrklja, od takrat naprej kot novinarka, pozneje še pri Evi, Lepi in zdravi, Obrazih ... Sicer pa sem imela pred pisanjem romanov, knjig, zgodb, torej resnim pisanjem vedno neko strahospoštovanje. To je bilo nekaj, kar je moralo biti tako dobro in posebno, da se mi je zdelo, da so lahko pisatelji samo izbranci. Ko sem pred leti lektorirala mladinsko zgodbo učiteljice slovenščine, ki je bila res na prvo žogo, me je to pripravilo do tistega »jaz znam to bolje«, pa sem poskusila. Najprej z romanom v delih Misija nemogoče, objavljenim v Evi, ki je nekakšen dnevnik slovenske Bridget Jones.

Izdali ste Obzidano mesto, prvi del trilogije Varuhi skrivnosti. Knjiga je absolutno navdušila bralce. Kdaj načrtujete, da boste izdali še drugi in tretji del?

Drugi del bo izšel v maju ali juniju 2011, tretji pa leta 2012.

Izbrali ste si psevdonim Marget Belani. Kje ste dobili idejo za tako prefinjeno ime?

Marget Belani je psevdonim. Zame ga je izdelala Marjetka Jeršek, ki se ukvarja z zmajskimi in vilinskimi simboli, in mi je pisano na kožo.

Načrtujete še kakšno knjigo po trilogiji Varuhi skrivnosti?

Ja, seveda. Če bo trilogija v celoti tako uspešna, imam v mislih še tri dele. Me pa prijatelji nagovarjajo, naj se lotim tudi romanc in humornih ženskih romanov.

S čim se ukvarjate poleg pisanja?

Redno tečem po Tivoliju, zelo sem družabna in veliko časa preživljam s prijatelji, povabim jih na večerjo ali tarok. Gledam filme, včasih gremo na bowling, zanimata me zgodovina in umetnost, veliko idej črpam od tam. Poleti kolesarim, s prijateljico Ajdo pijem čaj na terasi, mami pomagam pri delu na vrtu ...

Radi potujete. V katerih deželah ste že bili?

Prevandrala sem skoraj že vso Evropo, samo še Francija mi manjka.

Hvala, ker ste si vzeli čas za odgovarjanje na moja vprašanja. Vsi vaši bralci vam želimo, da bi napisali še veliko knjig!

Teja Gale, 8. b

Sanjaš, načrtuješ in izvedeš

Gospodična Kaja Vidmar je zelo aktivna in talentirana punca. Ukvarja se s plesom, množica ljudi jo pozna iz serije *Moji, tvoji, najini*, kjer igra vlogo najstnice Dane, udeležuje pa se tudi modnih revij. Že od malega ima svoj pogovor »sanjaš, načrtuješ in izvedeš«. Izvedba njenih načrtanih ciljev ji zelo uspeva. S Kajo Vidmar sem stik navezala prek spletne strani Facebook, na kateri mi je z veseljem odgovorila na zastavljena vprašanja.

Velikokrat sem gledala nanizanko *Moji, tvoji, najini*. Kdaj si prvič nastopila kot igralka in kakšni so bili tvoji vtisi?

Prvič sem stopila pred kamero letos spomladi, ko sem se udeležila avdicije za mladinski film. Opazili so me v reviji Smrklija in zdela sem se jim primerna. Nikoli prej nisem razmišljala o igrilstvu, vedno sem mislila, da me zanimajo le modno fotografiranje, modne revije ter ples. Od takrat naprej je moje življenje postalo veliko bolj pestro, saj sem dobila prvo vlogo kot igralka in tako sem začela izpolnjevati svoje cilje. Ta filmček smo predstavili na mednarodnem mladinskem festivalu Ciak junior v Italiji. Zanj smo prejeli kar nekaj nagrad, sama pa sem bila nominirana za najboljšo igralko leta.

Kako si sploh prišla vanjo?

Snemanje družinske nanizanke *Moji, tvoji, najini* je moj najnovejši, najzanimivejši in največji projekt. Ista režiserka me je povabila na še eno avdicijo za to nanizanko in – poleg treh mladih prijateljev, igralcev Maxa, Neže in Anžeta – sem dobila eno glavnih vlog, tako da sem se brez pomislov odločila za celotno šolsko počitnico. Moje navdušenje nad igranjem se je povečalo, k temu pa je pripomoglo tudi druženje s profesionalnimi igralci, kot so Sebastijan Cavazza, Barbara Cerar in Rifle.

V nanizanki imaš kar nekaj soigralcev. S kom pa si se najbolj ujela?

Na začetku je bilo kar nekaj zadrege, saj se nismo poznali. Po nekaj vsakodnevnih skupnih vajah in medsebojnem spoznavanju pa je neločljivost izginila. Uživala sem v družbi drugih otrok in predvsem v družbi neverjetno potrpežljivega, najmlajšega »igralca« dojenčka Miška, ki mi je vedno popestril dan.

Med igro smo bili zelo sproščeni, a smo se kljub temu mnogokrat nasmejali drug drugemu. Ob vsakodnevnem druženju smo čez celotno snemanje postali res ena velika družina.

Ali so bila snemanja naporna?

Ne, snemanja niso bila naporna. Če te nekaj veseli in to rad delaš, ti ni nič težko. Vživela sem se v lik Dane, saj imava veliko skupnih točk. Moram reči, da snemanje in Dano že prav pogrešam, saj sem jo z užitkom odigrala.

Videla sem tudi tvojo zbirko fotografij. Te že od malega navdušujejo?

Ja, res je. Ples, manekenstvo, modno fotografiranje ter igralstvo me veseli že od nekdaj. Imela sem srečo in dana mi je bila možnost, da sem se lahko v vseh teh zvrsteh tudi že izkazala. Povabljena sem bila na različna fotografiranja, moj zadnji projekt pa je bilo modno fotografiranje, objavljeno v reviji Story. To je moja strast in že od majhnega imam svoj pogovor »sanjaš, načrtuješ in izvedeš«.

Ali si že oziroma ali sodeluješ pri kakšni modni agenciji?

Dve leti sem sodelovala v modni agenciji, kjer so imeli predvsem poudarek na pridobivanju samozavesti ter veščin javnega nastopanja in poziranja. Trenutno pa imam preveč raznih obveznosti, zato sem morala agencije postaviti malo na stran. Imam pa načrt, da bom po novem letu izbrala novo in primerno agencijo.

Si že sodelovala na kakšnem modnem tekmovanju ali modni reviji? Kako si se počutila, ko si prvič stopila po modni brvi pred množico ljudi?

Sodelovala sem že na izboru za naj smrklo in osvojila mesto druge spremljevalke. To je bil nekako začetek mojih projektov. Prvič je bil občutek neverjeten in čeprav sem se tresla na vsakem koraku, mi je uspelo. Šele ko doživiš množico ljudi in bliskavice pred očmi, je to res popolno. Bila sem jim všeč, zato še vedno nadaljujem s tem in upam, da mi bo še naprej tako uspevalo.

Ali imaš poleg igranja in poziranja še kakšnega konjička?

Ja, seveda jih imam in to ogromno. Že sedmo leto plešem hip hop ter občasno jazz balet, hodim na tečaje salse in obiskujem aerobiko. Vsak vikend me fant uči igrati tudi tenis. Naša družina je zelo športna in trudim se, da bi preizkusila čimveč različnih športov. Za ples me je navdušila starejša sestra. V bližnji prihodnosti bi se rada udeležila tečaja hitrega branja ter programa komunikacije. In da ne pozabim, zelo rada imam živali. Doma imamo labradorca Toma in dolgodlakega muca Maka. Še pred snemanjem sem pomagala hraniti in sprehajati kučke v zavetišču za zapuščene živali ...

Nina Renko, 8. b

Skriti talent

Na Bistriškem se skriva kar nekaj talentov. Eden izmed njih je tudi moja sestra Anija Janežič. »Njen glas seže v deveto vas,« pravijo nekateri, ki so jo že slišali peti. Ima res izjemen glas, poleg tega pa se ukvarja še z nešteto stvarmi. Zaprošila sem jo za pogovor.

Kaj ti pomeni glasba?

Glasba mi pomeni veliko, saj sem že od malih nog rada prepevala; rada prepevam tudi zdaj in tako živim z glasbo.

Ali se spomniš svojega prvega pevskega nastopa?

Prvi pevski nastop mi je ušel iz spomina, spominjam pa se enega izmed solo nastopov v zboru. Bila sem najmlajša, bala sem se, a starejša dekleta so me spodbujala in uspelo mi je. Ta nastop imam tudi posnet in ko si ga ogledujem, se pošteno nasmejim.

Kdo te je popeljal v svet glasbe?

To so bili starši in tudi mnogi učitelji, ki so me pri tem spodbujali ... Velika zahvala gre moji prvi učiteljici in zborovodji Damjani Kinkela, prvi profesorici solo petja Margareti Togunjac, kasneje tudi Janji Konestabo, Tanji Grlica in pa zdajšnji profesorici Darji Švajger.

V katerih zborih si pela oziroma še poješ?

No, začela sem že v vrtcu, nato sem nadaljevala v cerkvenem otroškem pevskem zboru, v osnovnošolskih in srednješolskih zborih; ne smem pozabiti – nekaj let sem z veseljem prepevala tudi v slovenskem otroškem zboru. Sedaj pa prepevam v ilirskobistriškem zboru Vox Ilirica, vodim pa tudi otroški zbor Zvonček.

Povej mi kaj več o slovenskem otroškem zboru. Izbrskala sem podatek, da so v tem zboru prepevali otroci, izbrani prek avdicije.

Tako je. V bistvu sem v glasbeni šoli obiskovala pouk kitare in ker sem več prepevala kot igrala, mi je profesor povedal, da nastaja zbor otrok iz cele Slovenije. Tako mi je priskrbel tudi prijavnico in pripravljala sem se na avdicijo, na kateri sem morala zapeti tri pesmi, da so preverili obseg mojega glasu. Sprejeta sem bila. Zbor je imel vaje enkrat ali dvakrat letno po deset dni na Zavodu svetega Stanislava v Ljubljani. Bili smo razvrščeni v tri ali štiri glasove, sama pa sem prepevala drugi sopran ali prvi alt. V desetih dneh smo pripravili obsežen program, s katerim smo se predstavili širši publiki.

Omenila si, da si igrala kitaro. Ali igraš še kateri instrument?

Igram osem instrumentov, in sicer: klavir, flavto, bobne, marimbo, vibrafon, timpane, kitaro in pavke.

Ali se ukvarjaš samo z zborovsko glasbo ali tudi z drugimi zvrstmi?

V zadnjem letu prepevam v narodno-zabavnem ansamblu *Osminka*, s katerim smo poleti gostovali v Ameriki, natančneje pri Slovencih v Detroitu, Clevelandu in Pittsburghu. Učim pa se tudi jodlanja pri gospe Brigiti Vrhovnik Dorič, nekdanji pevki ansambla Nagelj.

Koliko članov šteje ansambel Osminka? In kje vas lahko slišimo igrati in prepevati?

Osminka šteje sedem članov, pri narodnem delu je v postavi kvintet glasbil (harmonika, kitara, bariton, klarinet in trobenta), pri zabavnem delu pa se nam pridruži še bobnar. Slišati nas je mogoče na obletnicah, porokah, dobrodelnih koncertih, veselicah (shodih) in tudi na samostojnih koncertih.

Slišala sem že veliko pohval glede barve tvojega glasu, saj poješ kot prva Avsenikova pevka. Kateri kompliment ti je ostal najbolj v spominu?

Ko sem prvič dobila kompliment, da prepevam kot prva pevka pri Avseniku, sem doma takoj kliknila na You Tube in preverila. Sama pri sebi tega ne opazim, ampak mogoče bo držalo, da imava podobno barvo glasu, kajti teh pohval oziroma komplimentov sem dobila največ v Ameriki od tam stanujočih prebivalcev, ki so vzklikali: »Avseniki so spet med nami.«

Kaj najraje prepevaš?

Mislím, da sem se najbolj našla v narodni glasbi, saj so moja barva, intonancijskost ter razpon glasu značilna ravno zanjo.

Kakšni so tvoji cilji glede glasbe?

Prvi cilj se že dosega, kajti snemali bomo svoj prvi CD. Načrtov za naprej je veliko, naj ostanejo zaenkrat še skrivnost.

Anita Janežič, 8. b

BRINJE,

glasilo Osnovne šole Dragotina Ketteja
Ilirska Bistrica

Šol. leto 2010/2011

Likovna oprema:

učenci in učenke vseh razredov

Risba na naslovnici:

Rok Renko, 8. b

Uredile:

Dragica Štemberger Maljavac,
Sonja Štemberger

Računalniška priprava:

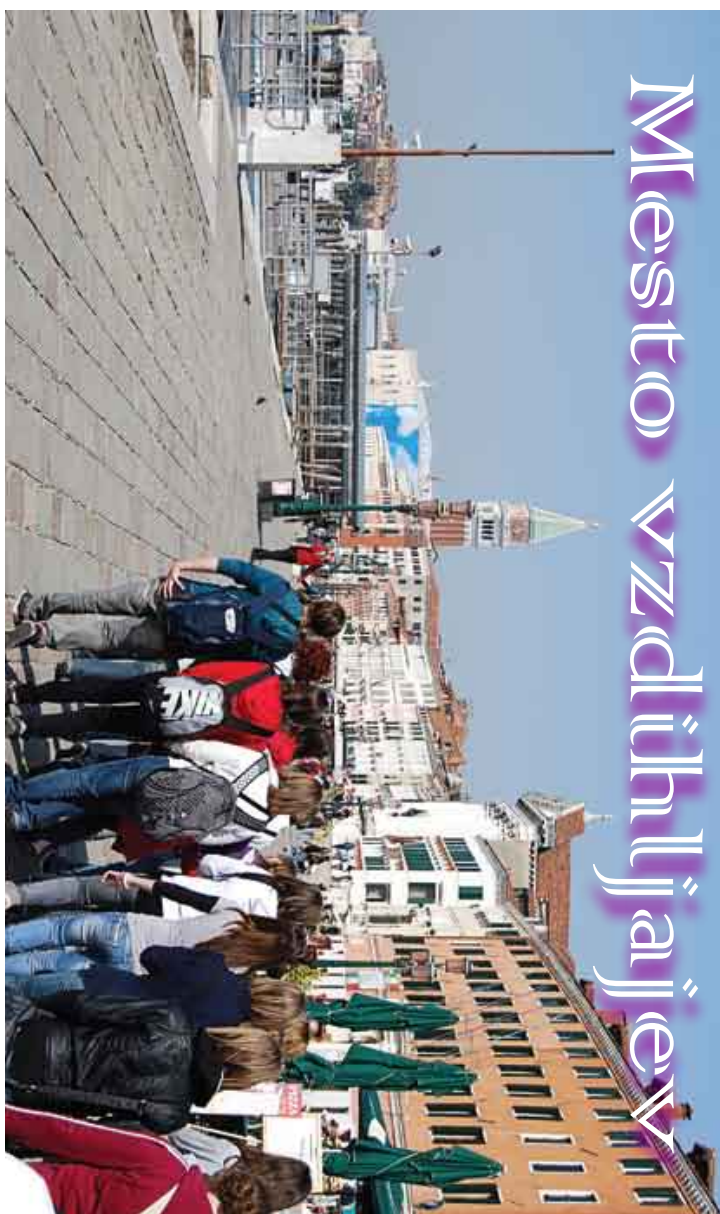
Branko Zidarič

Besedila, vnešena s pomočjo optičnega čitalca,
niso lektorirana.

Ilirska Bistrica, avgust 2011

Deveti razred

BENETKE (VENEZIA) so eno izmed najbolj znanih italijanskih turističnih središč. Mesto s približno 318.000 prebivalci se nahaja sredi morske lagune na zahodni obali severnega dela Jadranskega morja. Znano je po svoji zgodovini, saj je nastalo že v 5. stoletju našega štetja, še posebej pa navdušuje dejstvo, da stoji na hrastovih kolih – pilotih, ki jih je verjetno več milijonov.

V šoli smo se odločili, da si to svetovno atrakcijo ogledamo. Vožnja z avtobusom je trajala približno tri ure. Bila je kar prijetna; skupaj s sošolci in prijatelji smo na avtobusu prepevali in se zabavali, vendar smo naš cilj le stežka pričakali. Po prihodu v mesto Ponte Sabbioni smo se vkrcali na turistično ladjo, ki nas je odpeljala do Benetk. Vozili smo se približno eno uro.

V Benetkah smo si ogledali vse večje znamenitosti. Začeli smo pri Mostu vzdihljajev (*Ponte dei Sospiri*) in se odpravili naprej proti Trgu svetega Marka (*Piazza di San Marco*), največjem in najlepšem trgu v Benetkah, na katerem se nahajata tudi Doževa palača (*Palazzo Ducale*) in Bazilika svetega Marka (*Basilica di San Marco*). Najbolj zanimiv pa je vsekakor 98,5 metrov visok zvonik *Campanile di San Marco* in golobi. Nekateri pravijo, da je teh v Benetkah več kot prebivalcev.

Pot smo nadaljevali po majhnih mostičkih čez kanale in prečkali manjše trge, ki jih prebivalci ne želijo tako imenovati. Zanje je pravi trg le Trg svetega Marka, ostale imenujejo »*campo*«, kar bi pomenilo večje področje. Privoščili smo si tudi italijanski sladoled, nad katerim pa večina ni bila navdušena.

Po dolgem sprehodu smo odšli v delavnico tradicionalnih beneških mask, v kateri nam je prijazna izvedenka opisala postopke ročne izdelave. Nato smo se razdelili v dve skupini. Učenci izbirnega predmeta likovno snovanje so si izbrali že izdelano naličje iz kaširanega papirja in ga sami poslikali, ostali smo se odpravili raziskovat Benetke – ogledali smo si cerkev *Santa Maria Gloriosa dei Frari* in znamenito delo slikarja Tiziana

Marijino vnebovzetje (*Assunzione della Beata Virgine*, 1516–18). Imeli smo nekaj prostega časa in večina se nas je takrat sončila ob majhnem kanalu, po katerem so se prevažali turisti z gondolami.

Čez čas smo se odpravili nazaj proti delavnici, kjer smo občudovali maske naših sošolk. Skupaj smo odšli do največjega mosta Rialto (*Ponte di Rialto*). Na njem je ogromno trgovin, v katerih lahko kupiš vse, kar si videl drugje v Benetkah. Tu smo imeli kar precej časa tudi za ogled stojnic in trgovin.

Po nakupovanju smo bili vsi navdušeni in presenečeni, saj je bilo to za nekatere prvo sporazumevanje v angleščini. Odšli smo nazaj proti Trgu svetega Marka in na ladjico. Uživali smo v pogledu na Benetke ob sončnem zahodu, potem pa sedli na avtobus in se vsi zaspani, vendar polni novih vtisov, odpeljali proti domu.

Benetke so mesto, ki si ga je vredno ogledati. Navduši te vsaka majhna podrobnost, ne moreš verjeti, da v resnici obstaja tam sredi lagune in da stoji na kolih. Presenetijo te ogromne zgradbe, ki imajo burno zgodovino. Včasih pomisliš, da je res čudno, da se ni vse skupaj podrlo pod težo vseh turistov, ki se tam gnetejo. Vodni kanali so speljani mimo vsake najmanjše hiše. Mislim, da bi se Benetke morale imenovati Mesto vzdihljajev po vzoru enega izmed najznamenitejših mostov, ki pa ima temno preteklost.

Eva Možina, 9. a

Prešernova Zdravljica

Pesem omenja svobodo Slovencev, vseh narodov in ljudi. V času nastanka pesmi je Slovenija spadala pod Avstro-Ogrsko, Slovenci takrat nismo bili ravno svobodni. V Evropi nismo bili poznani ali priznani kot narod. Nismo imeli svojega denarja in samostojne države. Naš narod ni bil priznan še skozi prvo svetovno vojno, vse dokler se nismo s Hrvati in Srbi združili v državo SHS. Takrat so nas drugi evropski narodi začeli počasi sprejemati, a so nas še bolj sprejeli, ko smo se združili v Jugoslavijo.

Govori tudi o ljubezni mladeničev do domovine, ki je v bistvu ni mogoče natančno opredeliti. Po mojem mnenju je bilo takrat domoljubje veliko bolj razširjeno in pomembno za vsakega, saj Slovenci niso imeli niti svoje države niti mednarodnega spoštovanja, tako da so se morali boriti za obstoj, za obstoj svojega naroda. Sedaj to ljudem niti ni več tako pomembno, saj smo v Evropi še kar znani, imamo samostojno državo, svoj državni jezik, imeli smo tudi svoj denar. Sedaj ta domoljubni ogenj pojema. Ugaša?

V sedmi kitici, ki je tudi slovenska himna, Prešeren govori o svoji želji, da bi bil na svetu mir. Mislim, da se je njegova želja uresničila. Res je, da sta bili med nastankom pesmi in sedanostjo kar dve svetovni vojni, v katerih so se bojevali skoraj vsi narodi sveta, a zdaj se je planet umiril in mislim, da v bližnji prihodnosti ne bo svetovnih vojn. Večina narodov živi v miru in se med seboj razume, si pomaga. Še posebej dobro se razumejo narodi v okviru Evropske unije.

Mislim, da je pesnik želel predvsem to, da bi bili Slovenci priznani in samostojni, združeni in svobodni. To smo sedaj tudi dosegli, saj smo dokaj svobodni narod in priznani v Evropi. Na sestankih institucij Evropske unije se slovenščina aktivno uporablja, saj lahko poslanci govorijo v svojem jeziku, kar je zares lepo in pošteno. Verjetno bi bil Prešeren s tem zadovoljen, če bi živel danes.

Tina Renko, 9. a

Odnosi med državami ter položaj Slovenije v Evropski uniji in svetu

Danes je diplomacija precej razvita, zato se državni voditelji raje usedejo za mizo, kot pa da napovejo vojno, saj bi bilo to, med drugim, slabo tudi za njihov ugled.

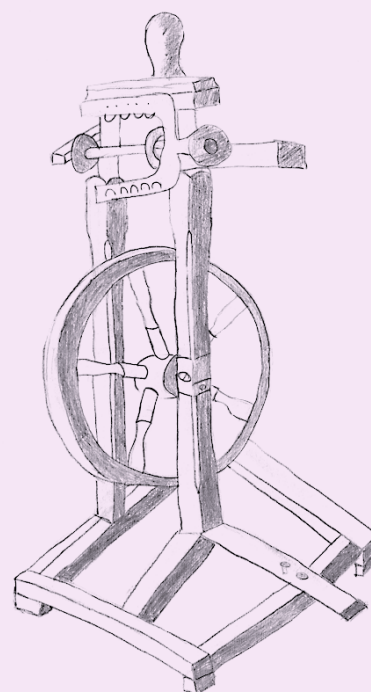
Med narodi danes vlada, bolj ali manj, mir. Res pa je, da je kar nekaj konfliktov med sosednjimi narodi; če samo pogledamo Slovenijo in spore glede meje s Hrvaško. Pa vendar ne pride do vojne, saj se danes ljudje bolj zavzemajo za mir in lahko prek medijev (internet...) izvejo resnico ali vsaj delno resnico glede tega, kar se dogaja zunaj v svetu, ne kot naprimer v prejšnjem stoletju, ko so voditelji lagali narodu, le-ta pa je vsemu slepo verjel, saj drugega mnenja oziroma opisa stanja ni mogel slišati in tako je prišlo do svetovnih vojn.

Države naj bi bile svobodne, čeprav se konec koncev morajo manjši in manj vplivni narodi prilagajati ter podrežati večjim in močnejšim. Dober primer je Slovenija v Evropski uniji. Je manjša država in nima glavne besede, kot bi lahko rekli za Francijo in Veliko Britanijo, ki sta veliki in eni glavnih držav v zvezi. Po eni strani je logično, da se ju bolj upošteva, vendar je po drugi strani to nepravilno do drugih držav, čeprav je to konec koncev neizogibno, enako kot v družini, kjer več velja beseda starejših bratov in sester.

V svetu Slovenija še manj velja – glavno besedo imajo, po mojem mnenju, Združene Države Amerike, ki so gospodarsko najbolj razvite, za njimi pa je verjetno Kitajska, ki se izjemno hitro razvija. Pravzaprav za Slovenijo ne ve veliko ljudi. Ker je tako majhna, jo preprosto prezrejo, kar je nekako žalostno, vendar zelo logično. Ljudje v svetu so dandanes navajeni na velika mesta, ki so po številu prebivalcev večja od cele Slovenije.

Zato se moramo Slovenci še bolj truditi, da ohranimo svojo kulturo, jezik in ponos. Drugi jih za nas gotovo ne bodo. In ravno to nam je želel sporočiti Prešeren v pesmi *Zdravljica* – naj bomo ponosni na svojo domovino, naj jo branimo in naj bo mir med državami.

Katarina B. Reberc, 9. a

Literarni natečaj za osnovnošolce 2010/11

Nuklearna nevarnost

A

Zgodaj zjutraj v petek, je pri Praprotnikovih pozvonilo. Gospa Praprotnik, Erikina mama, je bila ravno pri zajtrku. Utrujeno in naveličano je vstala s stola in se opotekla k vratom. Pred njimi je stal pismonoša z velikim paketom v rokah. »Dobro jutro,« je pozdravil. Mama je vzela paket in nekaj tiho zamrmrala.

Paket je bil naslovljen na Eriko, ki je bila še v šoli. Mama je pospravila še zadnje ostanke zajtrka in se odpravila na delo.

I

Erika je popoldne, ko je prišla iz šole, takoj odprla paket, prepričana, da je v njem darilo. Imela je namreč rojstni dan. Prav je imela. Na dnu kartonaste škatle je ležala čisto nova knjiga o tihotapstvu. »To je dedkovo darilo,« je na glas pomislila Erika. Odprla je debelo knjigo ter v njej našla rumenkasto ovojnico. Raztrgala jo je in iz nje potegnila fotografijo babice in dedka. »Sem vedela!« je vzklিকnila. S sliko je bila priložena tudi voščilnica ter dedkov nov elektronski naslov.

B

Erika je stekla v mamin kabinet in vključila računalnik. Nato je dedku napisala kratko besedilo o tem, kako se ima na obali in ga povabila na obisk. Dedek je odpisal, da pride jutri in dodal, da ima novico zanjo. Erika, ki je sovražila presenečenja, ga je seveda hotela prepričati, da ji pove kar po elektronski pošti, a od dedka je dobila odgovor, ki ga je najbolj pričakovala in se ga je najbolj bala: »Ne!«

H

Erika je bila zadovoljna. Ko je šla spat v svojo majhno sobico, je razmišljala le o tem, kakšna bo novica. Kmalu je utonila v spanec. Sanjala je, da pomaga dedku razkrinkati tihotapstvo – njen dedek je po poklicu raziskovalec in razkrinkal je že več poskusov tihotapstva, ker pa je živel na drugem koncu Slovenije, ga je Erika videla le nekajkrat na leto. Ponavadi dedek na delo jemlje svojega psa Bruna, ki je krvosledec – najboljši lovski pes na svetu. »Njegov dihalni organ je velik kot

Učenci naše šole so tudi letos sodelovali na literarnem natečaju Gradim svet iz besed, ki ga že vrsto let organizira Založba Rokus – Klett. Tokrat objavljamo izdelka dveh učenk, Hane Jenko iz 7. a in Tine Renko iz 9. a, ki sta k devetim ilustracijam napisali svoje zgodbe. Na natečaju je sodelovalo okrog 8000 učenk in učencev iz vse Slovenije.

A

B

robec in zavoha lahko nekaj dni staro sled,« se je rad pohvalil dedek. Toda tokrat z njima ni bil Bruno. Bila je majhna mešanka s šnavcerjem.

Po končanem uspešnem delu so Erika, psička in dedek splezali na oblake in se sončili.

G

Naslednji dan je dedek prišel na obisk. Erika je bila že pri vratih in povabila ga je v kuhinjo. Kmalu je ugotovila, da mu ne sledi Bruno, ampak psička iz sanj! »Kako se imenuje?« je zanimalo Eriko. »Jamilla,« je ponosno dejal dedek. »Kar pa v arabščini pomeni lepota.« Jamilla je veselo zalajala, Erika pa je nadaljevala: »Kakšna pa je novica?« »Počakaj, počakaj,« se je zasmel dedek. »Nočeš vedeti, kaj se je zgodilo z Brunom? No, upokojil sem ga. Pred kratkim je imel displazijo kolkov in sluh mu peša.« Erika, ki ni imela pojma, kaj dedek govori, ga je vprašujoče pogledala. Dedka je to spravilo v še hujši krohot. Nato je začel pripovedovati: »Baje skupina tihotapcev želi v vesolje poslati nuklearno orožje.« »Kaj je to?« ga je prekinila Erika. »Sestavine, s katerimi se da narediti strašansko eksplozivno orožje. Kot jedrsko bombo,« je odgovoril. Na njegov obraz je padla senca. »Poslali naj bi ga na Luno in potem ustrahovali ljudi, da ga bodo spustili na Zemljo. Če pa pade na Zemljo ... « Dedek je začel šepetati. »Bo konec človeštva,« je zaključil. Erika ni mogla verjeti svojim ušesom. Nato je zaslišala dedka: »In ti mi boš pomagala.«

C

Dedek in Erika sta se naslednji dan sestala v kleti, da bi naredila načrt. »Jeklenko z jedrskim gorivom morava nekako spodmakniti in jo odpeljati na Urad za jedrska goriva,« je dejal dedek in nagubal čelo. Nato je dejal: »Jamilla naju bo pripeljala do tihotapcev.« Dedek se je sklonil nad knjigo. Erika je tudi razmišljala. »Že vem!« je vzkliknila in dedku razložila svoj načrt.

D

Erika je naslednje jutro z Jamillo stekla do mesta, kjer sta se z dedkom zmenila, da ju pobere. Ko se je usedla v avto je dedek začel: »Ne pozabi, kako sva se dogovorila. Pomni: s temi stvarmi je treba delati ZELO previdno. Že samo ena, pa če še tako majcena napaka je lahko usodna za celo človeštvo.« Avto je skrivaj parkiral pri nekem drevesu in Jamilla se je podala v akcijo.

E

Popeljala ju je na hribček, s katerega se je videla raketa. Ob njej je stalo nekaj ljudi, ki so jo pripravljali za polet. »Tam je jeklenka!« je vzkliknil dedek, ki je gledal skozi daljnogled. Bilo je dovolj varno, da so se spustili po klancu navzdol. Jamilla in Erika sta stražili, dedek pa je jeklenko previdno premikal proti ovinku. Ko je sklenila, da nevarnosti ni več, je Erika stekla pomagat dedku. Ko so že bili za vogalom, se je dedku na usta narisal nasmešek. »To pa je bilo prelahko,« je sopihal. »Prelahko, da bi bilo resnično. Toda, pretihotapiti niso mogli več jeklenk, saj bi jih dobili. Uspelo nam je!«

F

Končno so prišli do avta, privezali in zaščitili jeklenko na streho avtomobila in se počasi odpeljali. Jamilla je vedela, da je pomagala, zato je vso pot veselo lajala. »In pomisli!« se je smejal dedek. »Tako LAHKO je bilo! Če bi naredili eno majčkeno napakico, pa bi človeška vrsta izginila!« Erika je bila vesela. Na dedkovih očeh so se pojavile solze. Dedkov avto je ustavil pri Praprotnikih. »Reci mami, da peljem jeklenko na urad,« je Eriki naročil dedek. »Bom,« je odvrnila Erika in se odpravila skozi vhodna vrata. Bila je ponosna, kajti zavedala se je, da je pravkar rešila svet.

Hana Jenko, 7. a

E

Najboljše potovanje njenega življenja. Ali pač?

D

Maša je dekle iz Ljubljane. Stara je 14 let in nikdar ji ni dolgčas. Rada posluša glasbo in piše svoje pesmi. Zelo dobro tudi riše, saj je veliko njenih risb objavljenih v šolskem glasilu. Živi v večnadstropni stavbi, v stanovanju s svojo mamo in očetom. V bloku imajo dvigalo, a je Maša preveč radoživa in raje uporablja stopnice tudi takrat, če nosi stvari iz trgovine. Ravno zaradi njene živahnosti jo imajo vsi zelo radi. V svoji družini se najbolje razume s svojim dedkom, saj skupaj norita in se zabavata na svoj poseben način. Oba sta seveda tudi zelo radovedna in zelo so jima všeč detektivske uganke in zagonetke. A kaj, ko se ne vidita prav veliko, saj ima dedek nadvse vznemirljivo službo! Potuje okrog sveta, raziskuje in zato nima veliko časa. Pred nekaj dnevi ga je poklicala: »Halo, dedek?« »Maša! Kako lepo, da si me poklicala. Kaj pa je? Menda ni kaj narobe?« »Ne ne! Vse je v redu. Samo pogrešam te. Kdaj me boš spet obiskal?« »Ne vem. Veš Maša, trenutno nimam dosti časa, saj potujem v afriški deževni gozd. Oh, prekiniti moram.« »Ah, škoda. Se bova drugič dogovorila. Adijo, dedek! Rada te imam!« »Nasvidenje Maša!« Ni ravno dolg in vesel pogovor, kaj? Ja, dedkova služba ovira razvoj njunega odnosa.

A

Maši vse to ni bilo pogodu, zato je bila jezna in žalostna hkrati. Navkljub vsem maminim poskusom, da bi jo razvedrila, je v svoji sobi kuhala mulo. In takrat se zasliši zvonec. »Maša, a greš lahko prosim odpret vrata?« ji zakliče oče, a ne zasliši niti besedice nazaj. Maša pa v sobi tuhta: »Pa ja! Še vrata bom odpirala, saj nisem služabnica. Verjetno je kakšen očetov ali mamin prijatelj. Kar sama naj mu odpreta vrata! Jaz že ne bom odpirala vrat! Ne, ne bom!« V tem času je mati že ugotovila, da bo morala sama odpreti vrata in je zaklicala: »Maša! Zate je. Poštar je tukaj. Prinesel je nek paket in pravi, da ga mora predati tebi osebno.« Maša je vzdihnila in se odpravila k vratom.

Zdolgočaseno se je vlekla proti vratom in ni pohitela, čeprav jo je oče priganjal. Ko je poštar zahteval podpis, se je upirala, češ zakaj pa ga potrebuje. Ko sta jo mama in oče končno prepričala, je podpisala, prevzela paket in odšla v sobo. Tam ga je zagnala na tla in se ulegla na posteljo. Ko se je obrnila stran od zidu, se je zagledala v paket. In bolj ga je gledala, bolj jo je mikalo, da bi ga odprla. Vendar je ohranila voljo in si preprečila takšno dejanje.

B

Ko je bila poklicana k večerji, je bila jezna, saj so prekinili njeno razmišljanje. »Si že odprla svoj paket?« se je pozanimal oče. »Ne,« mu je odvrnila, »ne zanima me kaj preveč.« »Odpri ga že! Ravno prej me je dedek poklical in vprašal, če si že dobila paket,« ji je zabrusila mati. Ko je Maša slišala besedo dedek, je vstala in stekla v sobo. Tam se je vrgla na tla in dobesedno raztrgala paket. In v paketu je bil prenosni računalnik. Maša je začela od veselja plesati po sobi in se pri tem nekajkrat udarila, a se ni zmenila za bolečino. Dedek se je spomnil nanjo in ji kupil računalnik! Zdaj se bosta lahko pogovarjala prek spleta in se več družila, če bo imel čas seveda. To jo je malo razžalostilo, a je bila tako dobre volje, da ni bilo pomembno. Stekla je v jedilnico in povedala staršem. Mati in oče sta se spogledala in se nasmehnila. Maša pa: »Zdaj bi malo enolončnice mami.« Starša sta se začela smejati ali, bolje povedano, krohotati. »Očitno še ni prebrala pisma,« je rekla mati. »Pisma, katerega pisma?!« je zaklicala Maša in se pognala v sobo. Ko je končno našla ovojnico, se je usedla in začela brati.

I

»Draga Maša! Upam, da si dobila moj paket in da ti je darilo všeč! Tako bova lahko kdaj pa kdaj lahko poklepetala prek spleta. No, pa da ne dolgovezim. O svoji ideji sem se že pogovoril s tvojimi starši in svojim šefom. Vsi se strinjajo. Ideja se glasi: bi šla mogoče gospodična Maša z menoj na naslednje potovanje? V Ameriko grem in hočem, da greš zraven. Pozdrav! Tvoj dedek.« Maša je zavriskala, a je z blazino utišala svoj krik. Ni mogla verjeti, da ji bodo starši dovolili odhod v Ameriko in da jo hoče dedek vzeti s seboj. Stekla je v kuhinjo, objela oba in mirno pojedla večerjo.

F

G

G

Čez tri dni je dedek prišel k Maši, le da Maša tega ni vedela in je bila prijetno presenečena. »Dedek, kaj pa ti tukaj?« je zaklicala in mu skočila v objem. Dedek ji je odvrnil: »Prišel se k tebi, da skupaj narediva načrt najinega popotovanja po Ameriki. Si za?« »Vedno!« je rekla Maša. In tako sta začela s pripravami. Izposodila sta si nekaj knjig in zemljevidov ter turističnih vodnikov. Nastal je spisec vseh krajev, ki bi jih želela obiskati, izgotovila pa sta tudi približen načrt. Ko sta bila oba zadovoljna, sta šla v kuhinjo in si privoščila vsak svojo skodelico vroče čokolade. Pogovarjala ste se tudi o tem, koliko denarja in katera oblačila morata vzeti s seboj ter ali naj gre z njima še dedkova psička Šena. Ko sta se o vsem odločila, je dedek pogledal na uro: »O moj bog! Saj je že pol desetih. Bolje da greš spat, Maša. Saj bodo kmalu počitnice in bova šla!« »Komaj čakam dedek! Lahko noč!« je rekla, zazehala in šla spat.

H

Ko je Maša zjutraj vstala in se odpravila v šolo, je kar stekla tja, saj je hotela, da se ta teden čim prej konča. Čeprav je bil komaj ponedeljek, je že sanjarila, kako se bosta z dedkom zabavala. To je počela med poukom, tako da jo je učiteljica kar nekajkrat okarala. A bilo ji je prav vseeno. Samo še en teden manjka do nepozabnega potovanja v Ameriko in nič ji ni odvrnilo misli od tega. Bilo ji je žal, da je že pripravila kovčke, saj sedaj ni imela kaj početi. Tako ji je ostalo le še sanjarjenje. Bila je čisto izgubljena. Pozabljala je in skoraj vsak dan ni imela domače naloge, pa vendar ji starša nista nič rekla, saj sta dobro vedela, zakaj je takšna.

F

Ko je končno prišel težko pričakovani dan, ni Maša nič spala. Ležala je na postelji in gledala v strop. Pri tem se je tako režala, da so jo že začele boletiličnice. Med nočjo je trikrat vstala in preverila, ali je vzela vse potrebno za pot ali ne. Bila je tako neizmerno vesela, da ni mogla niti trezno razmišljati, kaj šele spati! Ko se je končno prikazalo sonce, se je pognala iz postelje, pojedla zajtrk in čakala na dedka. Ko je ta končno prišel in odprl vrata, je stekla mimo njega dol po stopnicah in se pognala v njegov avto. Ko sta prispela na letališče,

jo je ji je bilo malce neprijetno, saj ni še nikoli potovala z letalom, vendar je ohranila misli na Ameriko in pozabila na strah. Ko sta prispela v Ameriko in zapustila letališče, je Maša začela poskakovati visoko v zrak in vreščati! Z dedkom sta odšla, da bi najela avtomobil. Vanj sta naložila prtljago in se odpeljala k svoji postojanki.

C

Maši ta postojanka ni bila preveč všeč, saj je bila knjižnica. A ko je zagledala množico knjig in eno celo prebrala, se je navdušila, kajti to je bila knjižnica z detektivkami. Tam sta se z dedkom zadržala cel popoldan in navdušeno brala knjigo za knjigo. Ko je obema že krulilo, sta uvidela, da morata tudi jesti. Odpeljala sta se v restavracijo in pojedla vsak svoj hamburger. Ko sta se nasitila in napojila, sta se odpeljala v hotel in izpraznila kovčke. Odločila sta se, da imata dovolj za en dan in da se je treba naspiti. Ulegla sta se na postelji in prebrala vsak svojo knjigo. Nato sta se še malo pogovarjala in se dogovorila, kje bosta jutri jedla in kam bosta šla. Ko je vznemirjanje popustilo in je Maša zaprla oči, je takoj zaspala. Dedek je še nekaj časa bral in nato zaspal.

E

Naslednji dan sta pozajtrkovala in se odpravila na sprehod v gozd. Hodila sta, se potihogovarjala in ustavljala, da bi naredila požirek ali dva. Vendar je dedek naenkrat vzkliknil: »Tiho! Pššššt, Maša!« »Kaj pa je dedek?!« je zaskrbljeno vprašala Maša. »Pšt! Mislim, da nekaj slišim!« Oba sta prisluhnila. Sledila sta glasovom in našla njihov izvor. Odgrnila sta nekaj vej gostega grmovja in zagledala raketo. Pa ne kakršno koli raketo, ne! Takšno, ki je zmožna leteti v vesolje! Nobeden ni izustil niti besedice, samo strmela sta v raketo, ki je vzletela v vesolje. Ko sta se naveličala, sta odšla v hotel in začudeno strmela v nebo. Ko ju je začudenost minila, pa sta začela skakati gor in dol po sobi. In takrat je Maši postalo jasno, da bo to najboljšo potovanje njenega življenja. Dokler nista šla ven iz hotela in je dedka zbil avto. Takrat je umrl.

Tina Renko, 9. a

H

I